Robin F. Gainey

Srdcový kluk

román

motto

motto

Robin F. Gainey

Srdcový kluk

Praha 2015

Přeložila Dagmar Kalová

Copyright © 2012 by Robin F. Gainey
Translation © Dagmar Kalová 2015
Cover Copyright © 2012 by Ginny Glass and Untreed Reads Publishing
Portrét Shimoniho na obálce je použit s dovolením jeho autorky
Nancy Schutt, www.nancyschutt.com.

ISBN 978-80-267-0444-7

Tuto knihu věnuji své mamince
Ruth Baker Fieldové (1907–1997). Mi manchi.

„Dar, jejž vám posílám, se nazývá pes;
je to to nejkrásnější a nejcennější, co lidstvo má.“
– Theodorus Gaza

KAPITOLA PRVNÍ

Měli jsme za sebou ve všech ohledech bouřlivý týden, ovšem to ráno nás překvapilo optimismem suchých okenních tabulí. Conte přistoupil ke Contesse, zrovna když jsme se chystali na první vycházku nového dne. Byla to známka naděje. Doteky se u nás šetřilo už dlouho.

Bývalo tomu jinak. Kdysi se mezi ně skoro nevtěsnal ani tak malý pejsek jako já. Teď se na posteli rozevírala obrovská propast a na pohovce neseděli nikdy naráz.

Hrabě se probudil podle všeho s dobrou náladou, zcela jistě umocněnou přívětivějším počasím. Položil Contesse dlaň na rameno a druhou rukou jí přejel od pasu ke štíhlému stehnu. Cítil jsem, jak jim buší srdce, ale Contessa se najednou zatvářila nepřístupně a na mužův zájem odpověděla ledovým pohledem. Prsty mého pána váhavě ustrnuly, a než se znovu osmělily, paní vyrazila k otevřeným dveřím.

„Shimoni, *vieni qui,*" zavelela přísně.

Rozběhl jsem se za ní. Před výtahem jsem se ohlédl. Hrabě byl bledý, zklamaný z odmítnutí. Obočí měl zdvižené a brada mu spadla jako dítěti, když mu ve větru uletí drak.

Bolelo mě, že tak trpí, ale hraběnce jsem to nemohl mít za zlé. Pes je věrný tvor, ale jeho pán sešel z cesty. Na oděvu byl cítit pach cizího psa. Se skutečností, že do mého života vtrhl někdo jiný, jsem se snažil vyrovnat, jak nejlépe jsem uměl. Nevěděl jsem, proč pán zbloudil. Věděl jsem ale, že vinou toho hloupého společného chromozomu jsme upadli v nemilost oba. Hraběnka byla nešťastná. A když nebyla šťastná hraběnka, nebyl šťastný nikdo. Pána jsem miloval, pro tohle jsem se na něj ale zlobil.

Dveře výtahu se rozevřely. Vyšli jsme na dlouhou chodbu vedoucí do ulice. U nohou mi vířil prach, jak kolem jako mouchy v létě svištěly *motorini*. Oprostil jsem se od zběsilého tempa ulice a zvedl hlavu k našemu bytu. Na obojku mi zacinkaly známky. V šestém patře zametala stará paní terasu a o poschodí níž se rozletěly okenice. Hrabě se vyklonil do ulice; přes jedno oko mu přepadal pramen černých vlasů a na hlavu se mu jako kouř snášel obláček prachu.

„*Cara,* vyzvedneš mi košile?“ zaduněl jeho hlas úzkou uličkou.

„Vyzvedni si je sám,“ odsekla Contessa. Svá slova zahalila do aristokratického přízvuku stejně vkusně jako ramena do šedavého kašmíru. Odmítavě mávla rukou a na předloktí jí zazvonily zlaté náramky.

Sevřel se mi hrudník. Hněv mé paní bujel jako vistárie. Pochopil jsem, že ačkoli nemá jemný čich jako pes, ví totéž co já.

Hrabě zabouchl okenice; uličkou se nesla zlostná ozvěna. Můj pán měl na rozdíl od většiny svých krajanů vybrané způsoby: Dveřmi práskl málokdy, a tak informace o jeho duševním rozpoložení hledaly ženy v hlase.

A o tom, v jaké náladě se právě nachází, nebylo pochyb.

Sklopil jsem uši, aby mě případné pokračování konfliktu tolik nerušilo, a roztřásl se jako zvíře zahnané do kouta. Kolemjdoucí viděli, jak se mi ježí srst, a zřejmě si mysleli, že mi někdo ublížil, nebo – což bylo ještě horší – že mám strach. Ta představa mi s ohledem na můj vynikající původ byla krajně nepříjemná. Nutno ovšem poznamenat, že modrá krev mi tuhla v žilách povážlivě často.

Contessa si mou indispozici vyložila po svém. Domnívala se, že se tak často třesu, protože je mi zima. V bytě zvýšila teplotu a navlékla mě do tlustého svetříku a posléze dokonce do kalhot. Kromě rozjitřených citů mě tedy sužovalo už i fyzické nepohodlí. Paní netušila, že se chvěju zoufalstvím, nikoli chladem.

Okenice zasazené do kamenné zdi se zabouchly. Ze zvětralého mramorového parapetu odpadlo několik kousků a znepokojilo holuby, kteří spokojeně hodovali u odtokového žlabu na chodníku. Hejno ptáků modrošedých jako perlový koberec tiše vzlétlo k nebi a zmizelo v mlze.

Tehdy jsem pochopil, že změna názoru se projevuje v jednoduchých úkonech, ať už milých, nebo nepříjemných. A ty dají životu jiný směr. Život se nám obrátí naruby a my musíme čekat, až ho nějaká síla, třeba podobná té měsíční, která má moc nad přílivem a odlivem, vrátí do vymletého koryta.

Toužebně jsem si přál, aby bylo všechno zase při starém.

Prozkoumal jsem místo, odkud se vyplašení holubi vznesli k nízkým oblakům, a vtáhl vůni hustého dopoledního provozu.

Člověk, tvor bez čichu, nikdy neodhalí krásu římského dopoledne, tu rozmanitost pachů lahodící smyslům. Lidé totiž kdesi na oné dlouhé cestě, kterou coby živočišný druh urazili, na pronikavý čich rezignovali. Dali přednost zraku,

a tím se dle mého mínění připravili o schopnost vnímat ty nejjemnější odstíny žití. A přenechali je nám, psům. Vůně římského rána a dopoledne patří psům.

Vnořil jsem čenich do sychravého vzduchu a nasál aroma čerstvého espressa a křupavých *cornetti.* Uši zaznamenaly, jak odbíjejí katedrální zvony. Desetkrát. Vyrazili jsme pozdě.

Od hladu mi kručelo v břiše – poslední týden jsem jedl dost nepravidelně. Contessa stála vedle mě před naším domem, v teplém oblečení a duchem nepřítomná. Zachvěl jsem se zimou. Na snídani znovu zapomněla a dneska kromě toho i na svetřík. Nemohl jsem se dočkat, až dorazíme do parku – alespoň tohle se nezměnilo. Roztržitost mé paní mi nesvědčila. A protože jsem jí to nemohl říct, tak jsem prostě kýchl.

Nebylo nutné, aby mi vrtošivá panička vysvětlovala, že můj privilegovaný život vzal zasvé. Pochopil jsem to sám, ostatně mému plemenu je inteligence vlastní. Bystrý rozum a skvělý sluch, na to můžou být příslušníci mé rasy hrdí. Jenomže tyto výhody mi teď, když spolu mí lidé nemluvili a zlobili se na sebe, nebyly pranic platné.

Zpočátku jsem dával vinu sobě. Poznal jsem, co s člověkem taková rozžvýkaná bota nebo rozcupované spodní prádlo provede. Jenomže já už jsem nebyl štěně. Doby, kdy jsem neodolal střevíčkům od Ferragama, dávno minuly. Teď jsem jenom slastně přivíral oči, nasával omamnou vůni nové kůže, ale dál jsem nikdy nezašel. Uvědomoval jsem si, že se musím ovládat. I letmý kontakt s jemným semišem se mohl ošklivě a draze zvrtnout. Vzpomínal jsem, co jsem v poslední době udělal špatně. Svědomí jsem měl čisté. Žádnou dekoraci jsem nezničil. Žádný kobereček neumazal. Nic.

Choval jsem se příkladně.

Čekal jsem tedy, až mi Contessa vyjeví, co se stalo. Byl jsem přece její důvěrník. Jenomže moje paní se mnou téměř nemluvila; přestala se mi svěřovat. Rty měla sevřené jako teriér s náhubkem. Nikdy jsem se necítil tak sám. Nikdy jsem si nedokázal představit, jak moc může být někomu smutno. Marně jsem čekal, až mě Conte uprostřed noci a Contessa za úsvitu pohladí. Byla by to úlevná známka toho, že si přece jenom nejsme tak vzdálení. Navzdory všemu jsem ale na svou situaci pohlížel z té lepší stránky – žaludek jsem neměl poloprázdný, jen poloplný.

A měl jsem kde bydlet.

Nic horšího, než být bez domova, jsem si nedovedl představit. A toulaví, zbědovaní psi v parku mě v tomto strašném dojmu utvrzovali. Snažil jsem se tedy, abych svým pánečkům nezavdal záminku ke zlobě. Nechtěl jsem vzbudit nežádoucí pozornost; plížil jsem se nenápadně, se staženým ocasem a sklopenýma ušima. Po mnoha dnech jsem pochopil, že na vině nejsem já.

Že něco není v pořádku, jsem si poprvé uvědomil, když se hrabě začal krást nad ránem domů. A *biscotti* určené výhradně mně mu z kapsy někam zmizely – ostatně můj pán mizel po večeři také. Byl v tom jiný pes. A z výrazné vůně, která pánovi ulpívala na prstech, jsem usuzoval na fenku nějakého většího plemene.

Nízkým sebevědomím jsem nikdy netrpěl, ovšem představa, že konkurence má nade mnou navrch (a to doslova), mě pobuřovala. Jistě, nebyl jsem nikterak velký, ale to přece o mých kvalitách nic nevypovídalo. Ostatně Caesar nebo Napoleon také nebyli žádní obři. Malý vzrůst byla moje výhoda, nikoli nedostatek – byl to důkaz šlechtěnosti. Pes

vzešel z vlka a některá plemena se po staletí zmenšovala, až dosáhla současné dokonalosti.

Na svůj drobný vzrůst jsem byl hrdý. Považoval jsem ho za čest. Přesto jsem měl na paměti, že si pán možná oblíbil větší plemeno, a pokaždé když mi byl nablízku, jsem se vypínal a ježil srst. Ale pánovi to bylo jedno.

Jenomže včera večer přišla další, poslední rána.

Když jsem vyskočil na měkkou pohovku a čenichem radostně vklouzl pánovi do rukávu a přitiskl se k jeho silné, teplé paži, zašimral mě v nose neznámý pach. Byla to těžká, sladká vůně růží a horkého léta. Nepotřeboval jsem výcvik vodicího psa, abych pochopil, co se děje. Pána mi uloupila ještě jedna příslušnice něžného pohlaví.

Byl jsem bezradný a netušil, jak se k nové situaci postavit. Kromě hladu jsem prvně v životě pocítil ještě něco – prázdno.

A s prázdnou hlavou i žaludkem bylo zbytečné o čemkoli přemýšlet. Znovu jsem tedy obrátil pozornost k dění na ulici.

Contessa vkročila do rušné vozovky. Trápila mě příkrost v jejím hlase; dávala mi tak najevo, že se mám držet dál. Mým úkolem však bylo ji chránit. Vběhl jsem tedy do hlučné silnice, oči na stopkách. Ohlušovalo mě troubení a skřípění brzd. Přesně uprostřed vozovky jsem se zastavil a sedl si. Pohyb na zlomek vteřiny ustrnul. Vše milosrdně znehybnělo. Potom se kamera znovu rozběhla.

Luxusní podpatky mé paní cvakaly v proudu stojících vozidel o hrubé dlažební kostky. Zvedl jsem čenich, napřímil vousky a úkosem sledoval vzdalující se postavu. Tváře popuzených řidičů jsem ignoroval. Jakmile má paní vstoupila na protější chodník, vrhl jsem na užaslé obličeje za čelními skly automobilů letmý pohled a vyrazil za ní.

Sotva jsem stanul po jejím boku, motory zaburácely a řidiči mě počastovali vulgárními výrazy. Naštěstí jsem jim mohl hned odpovědět – u dopravní značky jsem zvedl nožku. Ulice jsem přecházel s vyrovnaností městského psa. Byl jsem pánem ulice a úlohu strážce Contessy jsem plnil bez nejmenšího zaváhání. A přesto se můj život zhroutil a já se zmítal v utrpení a strachu.

Contessa se suverénně proplétala davem. Spěchal jsem za ní a v uších mi hučel studený vítr. Dech zimy mi sice přinášel úlevu, ale žaludek jsem měl přesto stažený. Předběhl jsem paničku, a protože mě svědila kůže nad ocasem a potřeboval jsem se podrbat, uchýlil jsem se do nejbližšího vchodového výklenku. Přitiskl jsem se ke zdi a podíval se do nízkého okna.

A za ním se vedle vysokých dveří s bytelným kováním, které jako by hlídaly odsouzence, choulil jakýsi politováníhodný psík. Normálně bych o takové stvoření nezavadil pohledem. Příslušník aristokracie, byť nevypadá zrovna nejlíp, se přece nebude zahazovat s kdejakou sebrankou. Jenomže od chvíle, kdy na mě dolehly těžkosti, se mnohé změnilo. Pes v nesnázích jistě nepohrdne spřízněnou duší, domníval jsem se. Vztyčil jsem ucho a naklonil hlavu. Zbědovaný tvor za sklem reagoval stejně. Srdce mi poskočilo až do krku. Zaplavila mě vlna lítosti, když jsem se díval na toho nešťastného psíka, a styděl jsem se za to, že jsem kdysi strach a úzkost považoval za slabost. Do duše se mi vkradl pocit prázdna – jako tehdy, když mě Contessa nechala v bytě poprvé samotného. Z útrob se mi div nevydralo zoufalé zakvílení.

Ale překonal jsem se a povzbudivě jsem štěkl. Pes za oknem udělal totéž. V hrůze jsem sklopil uši.

Toho psa jsem znal.

KAPITOLA DRUHÁ

Zkoumal jsem se v okně. Zhubl jsem, to jsem podle volného obojku poznal už dřív. Ale teď, když jsem viděl, jak mi obojek kolem krku visí, jsem se vyloženě zhrozil. Zhluboka jsem se nadechl a sedl si. Natočil jsem hlavu a prohlížel si úzký hedvábný šátek. Do ručně šitého obojku z kůže, dárku od hraběte, ho vpletla Contessa. Připomněl jsem si lásku svých lidí. Odraz ve skle mi podobně jako fotografie ze šťastnějších časů pomohl získat nadhled nad utrpením, jež jsem právě zakoušel. Zklidnil jsem se. Rychle jsem zkontroloval srst.

Vypadala stále pěkně, i když ne zcela zdravě.

Upravený vzhled byl pro mě důležitý. Dřív jsem klidně vyrazil z domu s překlopeným uchem a dobrovolně se vystavoval posměškům kolemjdoucích. To jsem teď už nedělal.

Poodstoupil jsem, abych se v okně viděl celý. Štíhlý ocas, elegantní srst, výrazné oči a inteligentní čelo. Ano, skvěle jsem zapadal do obrazu svého aristokratického rodu.

Zaměřil jsem se na oblast za ušima. Měl jsem krásnou mohutnou hlavu – proto jsem si taky dokázal poradit s lecjakým problémem. Ovšem hrabě dal přednost někomu jinému. Čas ubíhal, byl jsem čím dál hubenější a nic

nenasvědčovalo tomu, že se situace obrátí k lepšímu. Z kterého konce se do toho problému zakousnout?

Ti, jimž příroda mnoho rozumu nenadělila, se utíkají k víře; inteligentní pes se ale nenechává vláčet okolnostmi a sází na logiku – a to je jeho prokletí.

Napadlo mě, že zjistím, jak moc na mně mé paní přestalo záležet. Pátral jsem po ní pohledem, a vtom jsem zaznamenal jakýsi libý zvuk. Zvuk vody. *Un nasone.* Na rohu *via Ripetta* tryskala z téhle veřejné pumpy voda přímo na ulici. Poslouchal jsem, jak dopadá na kočičí hlavy, a na mysli mi vytanul obraz potoka; na úpatí vinice zurčel přes oblé kameny.

Chianti. Moje *villa* na venkově.

Seběhl jsem schody a vyrazil za zvukem šplouchající vody. Nastavil jsem tlamu a nechal do ní stékat čistý ledový proud, až mi chladem znecitlivěl jazyk. Zavřel jsem oči. Tam u toho potoka, daleko od městské vřavy, panoval řád. Na venkově to ani jinak nejde. Péče o vinohrad a zahradu řád vyžaduje. Hrabě s Contessou tam prožili nejkrásnější roky.

Blížil se konec léta. Zralé, šťávou nalité bobule byly na dosah. Stačilo natáhnout se k nejnižším hroznům. Na vinici jsme vyráželi brzy ráno. Hrabě s hraběnkou a najatí dělníci začali se sklizní a já jsem se pustil do ochutnávání. Odpoledne jsem míval roztomile modrozelený nos a napěchované břicho. Vybíral jsem si ty nejsladší kuličky: políbené mrazem, svraštělé a vyřazené na krmivo pro pejsky a divoká prasata.

Pán s paní pracovali vedle sebe a tu a tam jeden druhému vložili do úst víno nebo se mezi révovými keři políbili.

Každý sbíral do svého koše, a večer, když pomocníci odešli domů, nastal čas víno zpracovat.

Otrhané bobule se vhodily do obrovského dřevěného sudu – stál na malých nožkách a jeho dno tvořily tenké desky. Contessa mi v mýdlové vodě omyla packy, oba si vyhrnuli nohavice a pak jsme se přesunuli do sudu. Hrabě s Contessou se chichotali a tančili. Nohama jsme lisovali bobule na šťávu a ta spodem vytékala do široké mělké nádoby. Pozdě večer jsem byl celý upatlaný zelenou hroznovou břečkou. Všichni jsme byli upatlaní – krásně upatlaní.

Pak se víno filtrovalo a zrálo. Hrabě mu říkal *La Riserva*. Bylo určeno pro slavnostní příležitosti a pili ho pouze hrabě s Contessou.

Hrabě se nechával slyšet, že máme to nejlepší víno, protože jsme do něj přilévali smích.

„Má magickou moc," tvrdil. „Moc lásky."

Pokud byl smích ukazatelem lásky, pak to s námi vypadalo bledě. Poslední úrodu jsme sklidili před lety a smích u nás zazněl málokdy.

Olízl jsem si mokré tlapky.

„Shimoni," zavolal na mě pán. Jeho hlas na mě spadl jako klec.

Ucítil jsem vůni růží, zavrčel jsem a vycenil horní zuby. Když ho nepotřebuje Contessa, nepotřebuju ho ani já.

Hrabě na mě shlížel jako římská socha, pod paží svíral košile. *„Et tu, Brute?"*

Sehnul se, zatahal mě za ucho, poškrábal na lysince pod obojkem a pak si mě koupil sušenkou.

Takto jsem ho znal: jako muže s laskavým srdcem

a výtečnými pochoutkami. Třeba to jeho pobláznění bylo úplně neškodné; vždyť v parku se to stávalo i mně. A hraběnka se vůbec nezlobila, když jsem si občas štěkl nebo někde začichal. Důkladně jsem mu olízl zápěstí.

„*Vai!* A dej pozor na paní," mávl prstem ke Contesse a na tváři se mu objevil smutek. „Není to s ní vůbec jednoduché," dodal a zmizel v čistírně.

Zevnitř na mě dýchl horký vzduch; jemná srst na čenichu mi slehla. Bylo příjemné se ohřát v teplém proudu. Ale pán měl pravdu: Musel jsem dohlédnout na Contessu. Byla příliš roztržitá a snadno se mohla stát kořistí dravých skútrů. Ohlédl jsem se. Přesvědčil jsem se, že pán už na chodníku není, a rozběhl jsem se za Contessou.

O pánovu lásku jsme se dělili s někým dalším. Ale pořád mu na nás záleželo – alespoň natolik, že mě podrbal na bradě a přál si, aby se Contesse nepřihodilo nic zlého. V davu jsem pátral po vůni své paní. Byla už hodně vpředu a se vztyčenou hlavou suverénně mířila k neviditelnému cíli – k zahradám na Pinciu. Nezastavila se a nedala mi příležitost, abych ji dohnal.

Rád jsem se na ni díval. Patricijský obličej lemovaly husté černé vlasy, rty měla sevřené a nad jemnýma očima se klenulo obočí zachmuřené odhodláním. Byla mimořádně krásná. Zamilovaně jsem si povzdechl a dál pelášil po chodníku.

Chystala se přejít další ulici. Ladnou nožkou nakročila do silnice. Vtom se před ní přehnal *motorino* tak blízko, že jí téměř zachytil kašmírovou sukni. Stalo se to dřív, než jsem mohl zasáhnout. Contessa nezaváhala a po agresivním řidiči se bezděčně ohnala loktem, div ho nesrazila.

Brava. Nebezpečí vyžaduje odvahu. Contessu jsem takto viděl poprvé. Nikdy předtím na nikoho ruku nevztáhla.

Bylo zřejmé, že si je vědoma, jaká rizika skýtá procházka po římských ulicích. Abych ji nevytrhl ze soustředění, ovládl jsem se a zdržel se výstražného štěknutí. Zhluboka jsem se nadechl a čekal, až bude na chodníku, a tudíž mimo nebezpečí. A najednou se do pachu římských ulic přimísilo cosi úchvatného. Nakrčil jsem nos a oči mi zvlhly. Té intenzivní vůni se nedalo odolat. Vášnivě jsem ji nasál.

V odtokovém žlabu vedle mě ležel velký mrtvý potkan. Břicho měl nafouklé, jak v něm den nebo dva hnily vnitřnosti. Znalecky jsem ho očichal a ustoupil jsem. Zápach byl příliš intenzivní. Napadlo mě, že bych do mrtvého těla mohl alespoň strčit a trochu si s ním pohrát. Jeho vůně byla ale tak pronikavá, že bych si vykoledoval koupel.

Den sotva začal a už mi přinesl tolik vzrušení. Contessa si na protější straně ulice upravila svetr a z čela odhrnula pramen vlasů.

Nad hlavou jí jako varování před nebezpečným ruchem ulice zavířilo několik ptačích per – patřily asi nějaké nešťastné vráně, která si tady před pár hodinami debužírovala na rozkládajícím se hlodavci.

Na ulicích umírá mnoho tvorů. Proud bezduchých aut nemá svědomí. Zastaví jen tomu, kdo projeví odvahu a vyhne se očnímu kontaktu. Pohled do očí si Říman vysvětlí stejně jako rozzuřený pes, když na něho vyceníte zuby. A chodci, jenž si uvědomuje, co mu hrozí, není třeba zastavovat. Slitování si zaslouží pouze ti, kteří vstoupí do vozovky jakoby mimoděk. Tuto taktiku jsem se snažil dovést k dokonalosti, protože nás chránila oba: mě i mou paní.

Život bez Contessy by byl nesnesitelný.

Jednomu psíkovi ze sousedství našli po smrti paničky nový domov. Krátce poté jsem ho potkal v parku. Ten chu-

dák se dostal do rodiny s dětmi: Oblékaly ho jako panenku a vozily po městě v kočárku. Není divu, že tak neskutečné ponížení neustál a nervově se zhroutil. Při sebemenším rozrušení neudržel moč, a tak mu vyčlenili malou místnost, kde se sušilo prádlo a skladovalo použité oblečení. Ta představa mnou otřásla. A na mysl se mi vloudil krajně znepokojivý obraz:

Jsem sám, bez Contessy, bez její péče a lásky. Hrabě, myšlenkami bloumající kdovíkde, mě svěří příbuznému, kterého neznám, nebo nějakému zchudlému příteli. Uloží mě k lidskému mláděti, a protože nevím, jak to v novém domě chodí, dopustím se nějaké chyby, a octnu se v prádelně – nebo ještě hůř – navždy ztratím výsady spojené s bohatstvím a společenským postavením a propadnu se do anonymity obyčejných psů.

To by se nepochybně odrazilo na mém duševním zdraví.

Najednou se mi zatočila hlava, měl jsem tlamu plnou slin a pocítil jsem nucení na zvracení. Rozhlédl jsem se. Doufal jsem, že objevím kousek zeleně a budu moct ulevit rozdováděnému žaludku. Ale kolem byly jenom dlažební kostky. Oklepal jsem se a zlá představa byla ta tam.

Dotěrné myšlenky jsem zaplašil do nejzazších koutů mozku, abych si v něm uvolnil potřebné místo. Chtěl jsem konečně jednat. Jenomže k tomu bylo nutné znát směr. A dokud nepochopím, co má hrabě přesně na svědomí, budu tápat. Potřeboval jsem kompas.

Proud vozidel na okamžik zpomalil. Rozběhl jsem se za Contessou. Zvedl jsem hlavu, sklopil uši a čekal, že mě pochválí nebo pohladí. Marně. Nevadí. Ještěže na rozlehlém náměstí byla v relativním bezpečí.

Náměstí plné lidí mi vyhovovalo. Mohl jsem se alespoň trochu odreagovat. Udělal jsem to po psím způsobu: Vzty-

čil jsem ocas a nastražil uši. Tvor obdařený vytříbeným čichem svodům městských odpadků odolává těžko, a to i tehdy, když má před sebou vidinu procházky v parku. Špína římských ulic má v sobě takové kouzlo, že všechny instinkty volají: Zastav se a užij si to.

Po očku jsem sledoval Contessu a dělal si chutě na rozdrcené pečené kaštany na obrubníku. Obyčejné *marrone* jen tak něco nepředčí. Sladké, moučné, výrazné: Je to přímo nebeská pochoutka. Byly už studené, ale jejich vůně dosud nezanikla. Odhadoval jsem, že někomu vypadly z kornoutu už večer. Odstranil jsem načernalou skořápku a propracoval se k lahodné dužině. Pak jsem si jazykem a mokrou tlapkou očistil vousky. Ulice překypují vším, co si pes může přát.

Město pulzovalo horečným ruchem i v noci. Mladí se scházeli na náměstích bez ohledu na počasí – neodradily je ani mrazivé zimní večery. A rána přinášela nadbytek všeho, s tím jste mohli počítat. Každý den nabízel novou paletu vůní: louže sladkého vína a kvasnicového piva, trpké nedopalky, použité žvýkačky, zbytky pečiva, pach cikánů a psů. A tato všudypřítomná směs intenzivních aromat, která tolik lahodila mému jemnému čichu, patřila k Věčnému městu stejně neodmyslitelně jako jeho sláva.

Ze sna mě vytrhla povědomá vůně.

Růže.

Prorazila ledovým vzduchem, uvízla v mlžném oparu nade mnou a chystala se mi zatemnit mysl. Polaskala mě na duchu a vybídla mě, abych se za ní vydal. Prokličkoval jsem přeplněnou uličkou a zabočil na *piazzettu* s bublající fontánou. A tam jsem ji spatřil: byla jako zjevení v mlze, pokoj uprostřed chaosu, jako královna.

Pohled na ni mi vyrazil dech.

Byla nádherná. Měla krásné nohy i ocas a tmavou srst jí čechral vítr, jak se zvedal za míhajícími se skútry.

S vůní růží se u psů často nesetkáte. Hned jsem si ji spojil s novou pánovou společnicí. Rozhlédl jsem se, ale v okolí jsem žádnou ženu, která by dokázala hraběte zaujmout, neviděl. Opájel jsem se. Omamná vůně mě hřála na duši stejně, jako kdybych cítil kus masa. Věděl jsem ale, že si dělám zálusk na holuba na střeše.

Spojení velmi vysoké fenky a velmi malého pejska bylo z technických důvodů obtížně proveditelné. A taky jsem se nehodlal dělit se svým pánem. Bylo to pod mou úroveň. Problémů jsem měl víc než dost a tato psí dáma by mi zcela jistě zadělala na další.

Ale zasnít jsem se mohl – a tak jsem se zasnil a objekt touhy přizpůsobil svým představám. Osud byl ke mně krutý; odjakživa se mi totiž líbily psí slečny s dlouhýma nohama. Pes vydrží ledaco: bití, hlad, smutek ze ztráty domova. Největší bolest nám však způsobuje nenaplněná touha po tom, koho nemůžeme získat. Bůh si s psíky ošklivě zažertoval, když jim milostný výběr omezil na příslušníky podobných plemen. Fakta byla tvrdá a neúprosná. Probral jsem se a vrátil se do reality.

Obraz krásné dámy se rozplynul. Zbyla po ní jen vůně, sotva patrná a zanikající v exhalátech projíždějících aut a aromatu cappuccin, které se linulo z baru za mnou. A po chvíli se ta podivuhodná směs pachů ztratila v bezpečí husté mlhy.

Vyrazil jsem k náměstí. S nosem u země jsem se snažil zachytit dřevitý odér elegantních semišových střevíčků mé paní. Bez úspěchu. Přeběhl jsem k dalšímu rohu a prozkoumal další kus chodníku. Octl jsem se na Piazza del Popolo, u té dávné brány do Říma, v místech, kde mezi

dvěma ulicemi nad náměstím po staletí bdí dva kostely. Kolem svištěly hlučné automobily.

Obraz dopoledního shonu se rychle zalil mlhou, hustou a neprůhlednou jako vata. Lidé byli vidět jenom od pasu dolů; vypadalo to, jako kdyby po náměstí někdo pohyboval prsty. Nenechal jsem se znepokojit skřípěním jízdních kol a dál tiskl nos k mrazivému dláždění. Na čich jsem se mohl spolehnout – plnil funkci spolehlivého radaru, ale chlad ho bohužel brzy vyřadil z činnosti. Zvedl jsem hlavu, abych se zorientoval.

To já jsem se ztratil, ne Contessa. Znovu jsem si uvědomil, jak jsou krátké končetiny na překážku.

Odněkud z bílé tmy přede mnou zabafal pes. Hlas, který mu odpověděl, tlumila mlha – asi jako když člověk mluví s šálou přes ústa. Podle staccata na konci jsem poznal, že patří ženě.

V hrudníku se mi rozpínala panika. Otočil jsem se směrem k neznámé dámě a jejímu psímu společníkovi a štěkl jsem. Hlavou mi bleskl obraz bot mé paní: *světle hnědý semiš, podpatek tak akorát, dost široký na chůzi po kočičích hlavách a přitom ideálně vysoký, aby dal vyniknout atraktivní křivce dokonalého lýtka.*

Nikdo se neozval. Zalapal jsem po dechu. V hrůze jsem uviděl pestrobarevné oblečky a kočárek pro panenky. Do uší mi hučel zlověstný chechtot. Z Via del Corso se neslo kvílení sirény a přehlušovalo smutný zimní zpěv ptáků v parku.

Byl jsem sám v moři lidí.

KAPITOLA TŘETÍ

Potřeboval jsem se dostat na nějaké vyvýšené místo.

Vzpomněl jsem si na zahrady nahoře na Pinciu. Byly blízko, ovšem ne dost na to, abych odtud dobře viděl na náměstí. Mlha mi svírala hrdlo jako surová ruka v bílé rukavici. Vpředu jsem tušil široké nízké schody; zdálo se mi, že se zdvíhají do nebe.

Kostel. Vyrazil jsem k němu. Schody vedly k vysokým, bohatě zdobeným dřevěným dveřím. Náměstí jsem měl jako na dlani a konečně jsem viděl i hlavy.

Přesně uprostřed se jako maják tyčil z mlhy druhý nejstarší obelisk v Římě. Rozhlédl jsem se. U vchodu do kostela ležela socha Madony z mramoru. Restaurátoři už svou práci odvedli a Panna Maria s dítětem na rukou čekala, až se vrátí tam, kde je její místo – dovnitř.

Vyskočil jsem jí na klín, a protože jsem chtěl mít lepší výhled, opřel jsem si tlapky o její hladké, kulaté břicho.

Kolem se lhostejně prohnal policejní vůz a z mlhy se vyloupla mladá rozcuchaná žena na kole. Třásla se, ale neměla žádná zranění. Ne, nebyla to Contessa. S úlevou jsem pohlédl na Ježíška a vděčně olízl jeho chladnou alabastrovou tvář. *Grazie.*

Očima jsem prozkoumal obvod náměstí, až jsem nara-

zil na Contessu. Stála na špičkách u ústí Via del Corso a pohledem pátrala v mlze. Zavrtěl jsem ocáskem, vrhl se na náměstí a namířil si to přímo k paní.

„Shimoni, *siamo in ritardo. Sbrigati!*" V jejím hlase nebyl ani náznak radosti.

Ano, musím si pospíšit. Takhle jsem si to šťastné shledání nepředstavoval.

Na kostelní věži právě odbíjel zvon. Postavil jsem se na zadní nohy, předními se opřel Contesse o koleno, a přinutil ji tak k obvyklému rituálu. Nakonec jsem ji přesvědčil. Sklonila se a něžně mě poplácala po hlavě. Nastavil jsem ucho ke *campanile.*

Je to můj zvon, řekl jsem si v duchu, a moje Contessa.

Vyzvánění zvonu bylo stejně nezaměnitelné jako hlas paní – a obojí vždycky zklidnilo mé rozbušené srdce. Královské město se chlubí tisíci zvony, ale tento, nepříliš významný, mi byl nejbližší. A mé bystré ucho ho vždycky spolehlivě poznalo. Contessa mě hladila po hřbetě a já jsem nadšením bez sebe vrtěl ocáskem. Ale láskyplné projevy teď nikdy netrvaly dlouho.

Contessa se napřímila a vyrazila. Dělala krátké, rychlé kroky. *„Andiamo."*

Den pokročil a Corso pulzovalo čím dál horečnatějším tempem. Hbitě jsem se proplétal mezi lidmi, a když jsem si vzpomněl na psí dámy v parku, ještě jsem zrychlil. Jen tak tak jsem se vyhnul hejnu skútrů značky Vespa a pak mi mezi kočičími hlavami málem uvízla tlapka. Konečně jsem stanul pod stovkou schodů vedoucích na Pincio.

Contessa se při každém kroku vzhůru jakoby zhoupla. Možná z ní, jak se vzdalovala od městského ruchu a blížila čistému vzduchu v zeleni parku, padala letargie

a smutek. Radostně jsem poskočil a zdolával jeden schod za druhým.

Jakmile jsem byl nahoře, přeběhl jsem z ostrého štěrku na hebký svěží trávník. Nastala chvíle, jako ostatně každý den, určit místo, na němž zanechám co nejvýraznější stopu. Jakmile se mi to podařilo a zaujal jsem pohodlnou pozici, kdesi z listí prořídlého zimou se ozvalo zlověstné vrčení. Po páteři mi přeběhl mráz. Snažil jsem se ovládnout, ale srst na hřbetě se mi přesto zježila. Ztuhl jsem, jako kdybych měl ambici vydávat se za nějakou miniaturu Berniniho sochy. Instinkt mě nabádal, abych se otočil a postavil se k hrozbě čelem, ale nohy mi vypověděly poslušnost. Zmrtvěly jednou z mých nejbytostnějších obav – hrůzou ze smečky toulavých psů.

Měl jsem nutkání dýchat tlamou. Kdybych ale odhalil zuby, protivníci by si mohli mylně myslet, že je vyzývám na souboj. Nezbývalo než veškerou naději na záchranu vložit do Contessy. Doufal jsem, že těm pincijským idiotům dojde, že nejsem sám, a nechají mě na pokoji. S jedním psem se dá domluvit, protože je to rozumný tvor, ovšem se smečkou zdivočelých podvraťáků se toho po dobrém moc nepořídí. Ve smečce chce být každý za hrdinu, a tak dospět k dohodě je problematické. Psi spolu prostě musí soupeřit. Příčina sporu je podružná. Můžu to ostatně potvrdit z vlastní zkušenosti – když si vzpomenu, jak jsme se hašteřili se sourozenci a jak jsem nesčetněkrát ležel pod tou změtí ocásků a drápků…

Vzpomínky na rodinu mě uklidňovaly – a to přesto, že dny mládí se ztrácely v oparu neurčitosti. Když jsem byl v úzkých, zavřel jsem oči a vybavil si maminčinu vůni. A všechny obavy se rozplynuly. Vzpomínka na maminku měla mnoho podob: Uvědomoval jsem si její teplé huňaté

tělo zdvíhající se s každým nádechem i krutost, s jakou nás odstrčila, když jsme se příliš lačně domáhali mléka. Našim stravovacím požadavkům se podřizovala nerada.

Počínala si stejně nepředvídatelně jako nyní Contessa. Obě ve mně vyvolávaly nejistotu. Ale obě mě krmily. V maminčině chování časem převládl vztek, jako by o nějaká štěňata vůbec nestála. A potom jí současně s mlékem došla trpělivost definitivně.

A jednoho dne jsem uslyšel: *„À troppo. Basta."*

Basta. To slovo zůstalo viset ve vzduchu jako cedulka s nápisem *Jdi mi z očí* na dveřích, které jsem nemohl najít. A maminka byla pryč.

Jak to tak bývá, i z této tragédie jsem si vzal důležitá ponaučení. Pochopil jsem, že největší problémy v životě plynou z obav žen a že psí štěstí záleží na lidskosti člověka.

Bytostně se mě dotýkalo obojí. Přál jsem si, aby se Contessa na okamžik oprostila od svého utrpení a všimla si nebezpečí, které mi hrozí. Byla to moje jediná naděje na záchranu.

Bez hnutí jsem ji vyhledal očima. Dívala se na město a netušila, v jak prekérní situaci se nacházím. Podle toho, jak hlasitě mí nepřátelé vrčeli, jsem usuzoval, že od bezprostředního nebezpečí mě dělí nějaké dva metry. Contessa stála desetkrát dál.

Za normálních okolností jsem byl bystrý a rychlý. V běhu bych porazil kteréhokoli psa. Jenomže teď byly moje končetiny nepoužitelné. V duchu jsem se modlil k bohu, který ochraňuje nás, malé pejsky, aby zasáhl. A vtom mé protivníky vyrušilo štěknutí. Jejich chvilkové nepozornosti jsem duchapřítomně využil a vzal nohy na ramena. Ohlédl jsem se, až když jsem stál vedle Contessy. Mezi stromy v parku kráčela moje přítelkyně Greta.

Bůh mě vyslyšel.

Gretina srst se navzdory mdlému světlu ponurého dne zlatavě leskla. Vděčně jsem zaštěkal, aby věděla, jak moc si její pomoci vážím. Greta přicházela se svou paní po široké cestě pro pěší. Contessa kývla přítelkyni na pozdrav a zamávala.

V aleji borovic, palem a dubů, mimo závratný ruch velkoměsta, bylo možné najít klid. O několik kilometrů dál se nacházela Villa Borghese, zoologická zahrada a Val dei Cani, kde se dopoledne, bez obav z aut a skútrů, setkávali psi všech plemen. Velké zatravněné plochy zde přímo vybízely k hrabání, na stromech nás v každém ročním období provokovali ptáci a – těm míčům, s nimiž si hrály děti, neodolal nikdo. Bylo to tady jako v ráji.

Contessa vyšla Gretině paní naproti. Na pozdrav jsme se s Gretou dotkli nosy.

První promluvila Gretina paní. „Co je?" Měla ostré rysy a smutné kulaté oči jako kokršpaněl. Na jejím současném vzhledu se podepsal rozvod; důvodem byla nevěra. Vůbec jsem se nedivil. Greta mluvila v této souvislosti o nenahraditelné ztrátě. Rozvod jejích majitelů znamenal konec dovolené na venkově. Moje kamarádka a její paní se musely vzdát venkovského sídla, služebných, řidiče a kuchařky.

Slovo *kuchařka* nade mnou kroužilo jako dravý pták nad vyhlédnutou kořistí.

Život bez kuchařky?

Obavám ze ztráty milované ženy a jejího venkovského sídla prosyceného vůněmi těch nejvybranějších lahůdek, jimž se vyrovnalo máloco. Contessu jsem zbožňoval; musel jsem ale uznat, že ve vaření nevyniká. Ne, lahodných pokrmů a letních radovánek na venkově bych se vzdát nedokázal. Zmalomyslněl jsem.

Majetek mizí spolu s lidmi, jimž patří. To Greta dobře věděla. Její paní neměla peníze na pořádnou dovolenou, a tak v parných letních měsících trpěla v rozpáleném Římě. To bylo pro člověka, který býval finančně zajištěn, něco nemyslitelného. Greta pohubla a její srst (byť stále pěkně lesklá) viditelně strádala nedostatkem profesionální péče. Dům u moře získal nového majitele. Dům v horách také.

Dotkl jsem se jejího nosu. „A jachta?"

„Ta je taky pryč," odpověděla.

Bylo to jako ledová sprcha. Gretin pán si vzal všechny hračky s sebou.

„*Divorzio.* Začne to tím, že něco ztratíš, a tak to i skončí," konstatovala Greta.

Podle ní se zhroutilo úplně všechno. Greta i její paní zatrpkly.

Obě mluvily o materiálních ztrátách.

Ale já jsem věděl své.

Materiálno jsem měl rád. Rád jsem jezdil krásným autem, užíval si *villy* v Chianti a cest na Capri i vynikajícího jídla.

Štěstí souvisí s láskou, ovšem nikoli s láskou k věcem. Hrabě s Contessou měli kdysi obojí. Ztráta lásky, to Gretinu paní trápilo nejvíc. Tuhle myšlenku bylo potřeba zdůraznit, a tak jsem kýchl.

Gretina paní přistoupila ke Contesse. Rychle jsem jí očichal boty: Byly obnošené, vůně kůže z nich už téměř vyprchala. I cikánské děti s prázdnými kapsami byly šťastnější.

„*Qualcosa?*" zopakovala otázku.

Contessa vytáhla z kapsy složený papírek a zmuchlaný kapesník.

„Tady."

Pocit hladu se ozval ještě naléhavěji. Pozorně jsem sledoval, zda z kapsy nevypadne něco k snědku.

Contessa podala papírek přítelkyni a bílým kapesníčkem si otřela koutek oka. Greta se napjala, jak ji paní přitáhla za obojek.

Zdvořile jsem začal zkoumat Gretino pozadí. Greta mi byla ze všech fenek, které jsem tady prohánět (a že jich tu bylo, všech tvarů i velikostí), nejmilejší. Byla výstavní, ačkoli i ona nepříznivými finančními okolnostmi utrpěla. Zezadu ale vypadala dokonce lépe než fenka z *piazzetty.* Měla štíhlý pas a zadní nohy se jí nádherně klenuly do tvaru půlměsíce. V tomto ohledu neměla konkurenci.

Samozřejmě s výjimkou Contessy.

Obdivně jsem k ní vzhlédl. Očima jsem přejel po krásném tvaru jejích nohou, od chodidla po hladké koleno pod sukní a výš. Vzala si od přítelkyně papírek a opatrně ho složila.

„Lo sapevo!" vykřikla Gretina paní.

„Teď už to vím i já," odtušila Contessa. „Celou dobu jsem si myslela, že se zapomněl chovat romanticky, a on přitom zapomněl na *mě.*"

Než jsem stihl zahlédnout krajky spodního prádla, shýbla se, vzala mě do náruče a přitiskla si mě hlavou k obličeji.

„Nechápu, proč mě to netrklo dřív. Lhaní mu nikdy nešlo. Vždycky tak divně zkroutil rty. A teď vím, že je toho na něm pokrouceného víc…"

Papírek mi zatřepotal pod nosem. Cedr – vůně hraběte. A navíc růže. Hříšný odér se líně vlnil nad papírkem a probouzel ve mně vzpomínku na úchvatnou psí dámu z piazzy. Zvedl se mi žaludek. Pochopil jsem, proč se

Contessa začala chovat tak roztržitě právě minulý týden – kdy se probírala oblečením mého pána. Takhle se to tedy dozvěděla.

Ten den jsem si vybavoval přesně.

Celé dopoledne se Contessa nakrucovala před skříní, a pořád nebyla spokojená. Zkusila si čokoládový kostýmek z kašmíru, pak výrazné šedo-žluté pletené šaty, pak zase jednoduchý černý kalhotový kostým s perlami. Měla převzít významné ocenění a chtěla vypadat co nejlépe.

Paní se angažovala v projektech na podporu zvířat. Její láska k psům byla všeobecně známá, a proto dostávala nabídky na pořádání akcí, které měly zlepšit život psích obyvatel Říma. Contessa svou práci milovala a dosahovala v ní pozoruhodných úspěchů. Vždycky věděla koho pozvat, kam dotyčné usadit a jak to zařídit, aby si to užili úplně všichni: včetně nás psů. Nikde jinde za hranicemi Toskánska jsem nezažil tolik zábavy. Navíc akce, které moje paní pořádala, vynášely spousty peněz. A minulý týden se měla dočkat ocenění.

Contessa si přidržela u těla zelenkavý lněný kostým, podívala se do zrcadla, potom na mě a zavrtěla hlavou. „Na tohle je ještě brzy."

Nakonec zvolila šedo-žluté pletené šaty.

„Třeba si to jaro dá říct dřív, když si obléknu tyhle," usoudila a pohladila mě po hlavě.

Následující hodinu jsme strávili v koupelně. Vyzkoušeli jsme několik účesů a pak se shodli na tom, že mé paní nejvíc sluší vlasy vyčesané nahoru, protože tak nejlépe vynikne obličej. A vezme si jednoduché zlaté náušnice s mincemi a jeden náramek. Perly nechá doma.

„Vždycky ze sebe dělej míň, než jsi," poučila mě a podívala se na můj odraz v zrcadle. Pak zkontrolovala čas.

Odebrali jsme se do kuchyně. Hrabě seděl za stolem a něco si četl. Měl na sobě luxusní vlněné tříbarevné sako, šedé kašmírové kalhoty a sněhobílou košili. Působil velmi atraktivně.

„Můžeme?" ujistila se Contessa.

„Ano, mám nejvyšší čas," vzhlédl.

Contessa nakrčila čelo. „Kam jdeš?"

„Mám schůzku v bance."

„Prosím? A co ta cena?" zeptala se nabroušeně.

„Jaká cena?"

Contessa zůstala jako opařená.

„Jo, ta cena," vydechl konečně a odkašlal si. „No, moc mě to mrzí, ale bohužel se nedá nic dělat. Už je to domluvené. Musím tam být, ostatní se mnou počítají."

Contessa vypadala jako hromádka neštěstí. Její veselá nálada byla pryč. Celý byt posmutněl.

„Alespoň mi popřej, ať to dobře dopadne."

Hrabě vstal a prohlásil: „Tak hodně štěstí." Políbil Contessu letmo na tvář a zamířil ke dveřím. „Stejně bych ti tam nebyl nic platný."

Dveře se zavřely. Contessa se na mě podívala a prudce zamrkala. Potlačovala slzy. Pak se zhluboka nadechla a pronesla: „Ne, nenechám si to zkazit."

Natáhla se po kabelce a začala hledat klíče od bytu. Na odkládacím stolku u dveří, v kuchyni, na nočním stolku. Nebyly k nalezení.

Pohlédla na mě a utrousila: „Nejspíš si vzal moje."

Vrátili jsme se ke skříni a Contessa se začala probírat manželovým oblečením. Vytáhla všechna saka, svetry i kalhoty a každým oděvem zatřásla. Klíče ale nikde nezacinkaly.

Dala se do prohledávání kapes. Po chvilce narazila na jakýsi lístek a na klíče okamžitě zapomněla. Navoněný papírek rozložila a četla: „V jednu, *ristorante* La Carbonara." Paže jí klesla k boku. „Dneska," dodala a pohlédla na mě.

Papírek měla stále v ruce. Čichl jsem k němu, hned nad namalované srdíčko.

Ten den jsme nechali dveře bytu jen zabouchnuté.

„Má jinou," poznamenala Greta a vousky se jí zachvěly. Ohrnula ret, a odhalila tak jeden lesklý zub.

Zívl jsem. Olízal jsem Contesse tvář a hlavu zavrtal do jejích hebkých kudrlinek na šíji. Vinuly se mi kolem nosu jako hedvábné pramínky, dráždily mé jemné vousky a píchaly mě do jazyka. Věděl jsem, že povinností urozeného psa je povznášet lidského ducha. Ukázalo se ale, že dostát jí není snadné. Bezděčně jsem si všiml, že Contessin květinový parfém vytlačila jiná vůně.

Vůně strachu.

A načichl jsem jí i já. Nebyla to vzácná vůně. Nepocházela z ruční výroby, přestože ji vyrobil člověk: hrabě.

Zamrazilo mě. Odvrátil jsem čumák od ledového větru. Do plic si razil cestu studený vzduch a znepokojivý pach rychle pohltil.

Po trávníku se roztomile batolila dvě štěňata – o starostech tohoto světa ještě neměla ani potuchy. Stiskl jsem čelisti a vroucně zatoužil po dnech plných pohody. Tíhu problémů a obav jsem už nemohl unést. Ze strachu se totiž nedá vykřesat ani jiskra štěstí.

Paní mluvily ještě chvíli; Contessa mě tiskla na měkkou hruď. Gretina paní chlácholivě pronesla: „Třeba to nic neznamená."

Contessa sevřela rty. „Chtíč neznamená nic, je to jenom takové poblouznění, ale oběd znamená vždycky hodně. Schválně jsem se šla k té restauraci podívat: Vybrali si stůl v rohu, skoro je nebylo vidět. Manžel seděl zády ke mně, ale ji jsem zahlédla."

Cítil jsem, jak se jí pod svetrem rozbušilo srdce. Zalykala se vztekem.

„Přejde ho to…"

„Vypadá fantasticky." Tváře mé paní zrudly chladem.

Gretina paní položila Contesse dlaň na rameno. „Vždyť ty taky."

Contessa se vysmrkala a pohlédla na přítelkyni. „Jenomže ona je mladá," řekla ledově.

„Ukousl si příliš velké sousto, uvidíš."

Contessa vsunula kapesník do rukávu a nadhodila: „Asi bych od něj měla odejít. Měla bych klid…"

Srdce jí dvakrát poskočilo. Krátce se nadechla, jako by ji ta slova překvapila.

„Neměla. Dobře si rozmysli, než budeš něco měnit. *Molto bene."* Zapnula si obnošený kabát až ke krku a na holé ruce bez šperků natáhla rukavice.

Contessa se narovnala. Mlhou se prodralo slunce a na okamžik jí zalilo obličej. Její jemné rysy ztvrdly. „Něco měnit," zopakovala zamyšleně, jako kdyby ta slova slyšela poprvé v životě.

Cítil jsem, že je jí ta představa příjemná. Když mě postavila na zem, srdce jí už bilo klidně.

„Máš štěstí," hlesla Greta.

Vrhl jsem na ni nechápavý pohled. „Jak to?"

„Máš totiž velkou výhodu."

Zvedl jsem jedno ucho.

„Tobě to nedochází? Víš věci, o kterých jsem já neměla

ani potuchy," oznámila a nosem mě pošimrala na uchu. Studilo to. Oči jí zvlhly a z hrudníku se vydralo tlumené vrčení. „Využij toho."

Naše paní se rozloučily a každá se vydala jinudy. A my s Gretou jsme je museli následovat. Z keřů vyrazilo několik opelichaných podvraťáků. Srst měli slepenou blátem – v uplynulých dnech bez ustání pršelo. Přehnali se po krátce střiženém trávníku a namířili si to ke Gretě – nad svěží zelení zanechávala omamnou vůni.

Zdegenerovaní mizerové, pomyslel jsem si pohrdavě. Nám urozeným nesahají ani po kotníky.

Začichal jsem a odvrátil se. Hrozba sice pominula, ale přesto jsem se roztřásl. Contessa se opět mylně domnívala, že je mi zima. Vzala mě tedy do náruče a schovala pod kabát. Na schodech se zarazila a začala cosi hledat po kapsách. Z jedné vylovila rukavici, z druhé fotografii. Držela mi ji těsně pod hlavou. Byla vybledlá, rohy měla ohnuté a okraje roztřepené Contessiným trápením.

Nad blankytným mořem se tyčily vysoké skály – fotografie byla pořízena na Capri. Mí lidé tam chodili zavěšeni do sebe a drželi se jeden druhého jako prach mokrého psa. Vzpomínka na lepší časy. I já jsem je zažil. Vzduch prosycoval zpěv Elvise Presleyho a hrabě pokaždé porazil Contessu v kartách a Contessa si z něho zase utahovala, když tančil na pláži.

Byl příjemný den uprostřed léta. Racci se zmítali v porywech větru u skalisek a my jsme si těsně před západem slunce vypluli na vratké loďce k jiné části ostrova. Contessa mě navlékla do přiléhavé plavací vesty a všichni jsme se ponořili do slané vody. Na klidné moře dopadalo světlo zacházející-

ho slunce a na hladině se jako v zrcadle odrážely stěny jeskyně. Plavali jsme pod nízkým stropem, ke dnu pronikaly smaragdové paprsky a pod tlapkami se mi prohánělа hejna drobných rybek. Chňapal jsem po nich, hlavu pod vodou, a těšil se, že si na některé pochutnám. Vždycky když jsem se vynořil, protože jsem se potřeboval nadechnout, jsem nosem vyprskl trochu moře. A hrabě s Contessou se pokaždé náramně bavili. Jeskyní se rozléhal smích, ale pak, když jsem zajel hlavou pod hladinu, abych se znovu neúspěšně pokusil obstarat si svačinu, se rozhostilo ticho. A mí lidé se v pevném objetí pohroužili do sebe.

„Jsi moje všechno," šeptal hrabě.

Vzpomínám si, že plavky potom ležely na břehu a ti dva se už nesmáli nesmyslům, které jsem vyváděl. A z rádia na loďce před jeskyní dál zněl Elvisův zpěv.

Tehdy jsem ho slyšel poprvé. Jeho slova se mi vryla do srdce a jeho hlas do uší. Byla to magická doba. Elvis se stal naším patronem.

Zavrtěl jsem hlavou. Elvis mlčel.

Contessa mě zatáhla za ucho a roztřeseně špitla: „Už nám nezpívá."

Nosem jsem jí zaryl do dlaně. Chtěl jsem dát najevo, že jsem si také vzpomněl.

Ale Contessa nereagovala. Několik minut se upřeně dívala na fotografii, jako by si v myšlenkách procházela všechny události, které se odehrály mezi dobou štěstí na Capri a nynějškem. Poté vrátila obrázek do kapsy a našla druhou rukavici. Natáhla si ji, očima přelétla po římských střechách, pak stočila pohled ke mně a špičkou prstu mě polechtala na nose.

„Prohrála jsem, Shimoni," povzdechla si. „Dostali jsme se do pěkné bryndy – a obávám se, že jsem to způsobila já." Hřbetem ruky mě pohladila po zádech. „Vzdám se úplně všeho, ale jeho ztratit nesmím. Chci, aby to bylo zase jako dřív. Kterou cestou se mám vydat? Jak se dostaneme domů?"

Po schodech, přes náměstí a druhou ulicí doprava. Jako vždycky.

Odkud se v ní vzal ten pocit viny? Nevšiml jsem si, že by se v poslední době chovala jinak – že by hraběti zavdala záminku k nějaké hlouposti. Život plynul obvyklým předvídatelným tempem, možná až moc klidným. Že by byl problém v tomhle?

Načechrala mi srst. „Možná jsme se odcizili. Nebo se mezi nás vloudila nuda?"

Život mezi čtyřmi stěnami; jediné povyražení představuje opeřenec v koruně stromu za zavřeným oknem. Nuda a starosti. Obojí jsou zdatní soupeři.

Contessa si přitáhla mou hlavu k obličeji, naše nosy se téměř dotýkaly. „Vlastně je docela jedno, jak to začalo."

Na hraběte se zlobila, a přesto do něj vkládala naději. Položil jsem jí hlavu na předloktí a dlouze a nešťastně jsem si povzdechl. Podíval jsem se jí do očí. Alespoň se mnou mluví, kvitoval jsem s povděkem. Její deprese ale byla silně nakažlivá a rychle se mi rozšířila do celého těla – od nosu po špičku ocasu. Tady, v zahradách na Pinciu, se mě zmocnil pocit, že jsme dorazili na významnou křižovatku.

Náhle se zvedl vítr a zatočil spadlým listím jako větrníkem. Sledoval jsem, jak se listy zuřivě zvedají a zase klesají, až proud ledového vzduchu dorazil ke mně a rozčísl mi rozcuchané vousky na bradě. Napadlo mě, že se zavrtám

Contesse pod kabát. Otočil jsem se a všiml si, že vedle nás stojí cikánská žebračka.

Byla celá v černém, obličej olivové barvy skrývala pod širokým kloboukem. Jeho okraj se v prudkém větru ani nezachvěl. Nastavovala dlaň, avšak nikoli prázdnou.

Byly v ní karty. Druhou rukou si přidržovala šedý šál omotaný kolem ramen. *„Fortuna?“* zeptala se a zamávala ve větru vějířem karet.

Tohle není tvoje jediná zábava, pomyslel jsem si. Cikánských rukou šátrajících v cizích kapsách jsem viděl víc než dost. Chvatně jsem pohlédl ke kabelce mé paní – byla zavřená. Potom jsem zavětřil. Napjal jsem se a snažil se zachytit pach staré cikánky. Zajímalo mě, co má za lubem.

„Ne,“ zamumlala Contessa a uhnula pohledem.

„Když si nevyberete kartu, vybere si ona vás,“ prohlásila stařena a odhalila zašlý chrup. Pod horním rtem se zablýskl zlatý zub. Kostnatými prsty vytáhla kartu.

Oděv měla neupravený a zcela jistě nežila nikde v blízkém okolí této luxusní městské části. Kdybych si tak mohl očichat její vrásčitou dlaň, hned bych věděl, odkud je. Takhle jsem musel pracovat z dálky. A necítil jsem nic. Vůbec nic. Vítr foukal ke mně a čechral jí volný šál. Začenichal jsem. V jejím pachu bych měl číst jako v mapě, ale já jsem necítil nic. Byla čistá jako čerstvě napadlý sníh. Nedávalo to smysl. Tázavě jsem vztyčil ucho.

Cikánka se dívala na kartu jako na starého známého a pak ji otočila k nám. „Viselec, visící muž.“

Ještěže ne visící pes, napadlo mě.

Contessa si počínala, jako by stařena byla neviditelná. Cikánka se letmo dotkla mého nosu a mírným hlasem pronesla: „Tato karta značí změnu. *Cambiamento.*“ Ve velkých černých očích pod kloboukem jí zajiskřilo.

Nechápavě jsem zvedl hlavu. Contessa si mě v náruči trochu posunula. Cikánku stále ignorovala.

Ta si ťukla pokřiveným prstem na spánek a pokračovala: „A má co do činění s myslí."

Contessa se narovnala a netrpělivě našpulila rty – jako když čekávala, až se vynořím z hustých keřů na kraji parku. Žebračka stála mlčky a pak rozevřela dlaň.

„Per favore," ozvala se po chvíli. „Je libo kartu?"

Ucítili jsme další závan studeného větru. Contessa si přitáhla kabát ke krku. Nakrčila čelo, jako kdyby se chystala vylovit z kabelky pár rozsypaných mincí, ale nakonec se k tomu neodhodlala. Znovu jsem k cikánce natáhl nos.

Vtom mi položila ruku na hlavu. Skoro to vypadalo, že mi chce tu námahu usnadnit. Olízl jsem jí prsty – nechutnaly nijak. Hladila mě po čele, a když jsem začal slastně mhouřit oči, bez varování na mě zavrčela. Urážlivě. Zvládla to tak dokonale, až mě napadlo, že má pod šálou schovaného psa. Psí řečí mluvila bezchybně. Překvapilo mě to natolik, že jsem udělal to, co by udělal každý pes. Zavrčel jsem také.

„Přestaň!" lekla se Contessa. Ve snaze zabránit přímé konfrontaci a ochránit mě se ke stařeně natočila ramenem.

„Změňte myšlení a ostatní přijde samo," zavolala cikánka. Vzdalovala se po schodech a hlas jí slábl. *„Lei capisce?"*

S kamennou tváří scházela podél mramorového zábradlí, až zmizela v ohybu. Naposledy jsem zavětřil. Doufal jsem, že přece jenom něco zjistím. Toto setkání ve mně zanechalo jediný pocit – pocit bizarnosti.

Dvakrát jsem kýchl a tlapkou přejel po místě, kde mě ta podivínka hladila. Učinil jsem poslední pokus a tlapku si očichal. Ucítil jsem líbeznou vůni hustého trávníku, po němž jsem se procházel. Nic víc.

Contessa se znovu zahleděla na římské kupole a na blízkou kostelní věž. Očima jsem přeběhl po obzoru: od Monte Mario po Janiculum. Viděl jsem Svatopetrský dóm, kupoli Pantheonu i kostely San Carlo a Sant' Andrea. Nosem jsem prozkoumal okolí. Ve městě pod námi čekalo tisíc spasitelů, ale naše naděje na záchranu přesto slábla. Odtékala někam pryč jako krev z rány. Zavrtěl jsem ocasem a olízl Contesse ucho. Usmála se a nosem se dotkla mého nosu. Naštěstí se pořád umí smát, ověřil jsem si. Hrabě a jeho pomatené city. S tím bude problém. To *on* by měl změnit myšlení.

Contessa mě postavila na studenou zem. Otřepal jsem se a ve štěrku začal pátrat po stopě žebračky. Nenašel jsem ji.

„Takže láska neumřela, jenom mě na chvíli opustila," usoudila Contessa. „Třeba toho přeběhlíka získáme zpět, co myslíš?" Podívala se na mě, a aby svým slovům dodala váhy, zvedla jedno obočí.

Řekl bych, že podobně se podívala Eva na Adama, než mu podala jablko.

Pak naklonila hlavu na stranu a jazykem vytvořila na tváři bouličku. „Změna."

A vydala se po schodech dolů.

Já jsem šel před ní.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když jsme dorazili na náměstí, svítilo už slunce a po mlze nebylo ani památky. Utvrdil jsem se v přesvědčení, že mám v Contesse spojence, a nabyl jsem duševní rovnováhy. Věděl jsem, že spojenými silami zvládneme všechno. V břiše mi znovu hlasitě zakručelo. Kličkoval jsem přes rušné náměstí, Contessa cupitala za mnou. Choval jsem se přesně tak, jak mi velel psí mozek. Tady bylo potřeba něco očichat, tu něco označkovat a tamhle jsem se musel rychle vrátit, protože mi unikl jeden veledůležitý detail. Dbal jsem na to, abych si udržoval náskok a nutil Contessu ke svižnější chůzi. Tahle metoda nikdy neselhala. Znovu jsem si připomněl, že jsem nedostal snídani. Šilhal jsem hlady.

Změtí nohou a kol jsem se propletl na Via Angelo Brunetti a stanul před mohutnými dřevěnými dveřmi našeho domu. Usadil jsem se tak, aby na mě nedopadal stín. Vyhříval jsem se v dopoledním slunci, a abych si ukrátil čekání, olizoval jsem si z tlapek motorový olej.

Nebezpečí, která obnáší ranní dopravní špička, už pominula. Věděl jsem, že za svůj nerozvážný úprk dostanu vyhubováno, protože nerozvážnost Contessa nestrpěla. Do ničeho se nikdy nevrhala po hlavě. Viděl jsem ji, jak

kráčí ke mně. Se zrakem upřeným k zemi pomalu přešla na druhý chodník – krátká řada aut zastavila.

Proč se prostě nerozběhne? divil jsem se.

Našla vůbec někdy odvahu utkat se s tím chaosem na římských silnicích? Zažila to příjemné mrazení v zádech, které vás překvapí, když pelášíte kolem řeky po Lungotevere s auty o závod? Prosvištěl kolem ní někdy fiat v takové blízkosti, že jí do nosu pustil trochu lepkavých exhalátů a málem jí odfoukl uši? Tipoval jsem, že nic z toho se nestalo a mrzelo mě to. Život bez odvahy je nudný. Odvaha přináší vzrušení, a to má léčivé účinky. Každý toulavý pes, který se někdy pustil za zajícem, by vám potvrdil, že v té chvíli šly všechny starosti stranou. A kdyby se Contessa uměla trochu odreagovat, možná by hraběte pustila z hlavy.

Stanula přede dveřmi a střelila po mně vyčítavým pohledem. „*Arriviamo sani e salvi.* Ovšem nikoli tvou zásluhou."

Přesto mě vzala do náruče, políbila mě a pohladila po hlavě.

Ano, naštěstí jsme dorazili ve zdraví. Olízl jsem jí tvář.

Otočila klíčem a bytelné vchodové dveře povolily. Prošli jsme po hladké mramorové dlažbě a vstoupili do miniaturního výtahu – pohodlně se do něj vešly maximálně dvě osoby. Contessa zatáhla dvojitou kovovou mříž a stiskla tlačítko. Po chvilkovém zaváhání výtah cvakl, škubl sebou a dal se do pohybu. S rachotem se sunul prázdným domem a v každém podlaží v něm pořádně luplo.

Tlapkou jsem si uhladil srst na hlavě a z nosu si olízl rtěnku. Ta mastná hmota bez chuti mě sice zrovna nenadchla, ale rád jsem takovou oběť podstoupil. Ve třetím poschodí Contessa znovu vytáhla fotografii.

„Možná stačí, když se změní jenom jeden." S láskou na ni pohlédla a začala si broukat známou melodii.

S břichem přitisknutým k jejímu hrudníku jsem se poddával každému tónu; srdce mi tlouklo do rytmu písně „Love me tender". Zavřel jsem oči a ucho přiložil k teplému krku paní. Tu píseň – a navíc z jejích úst – jsem neslyšel už dlouho. Viděl jsem v ní naději. Contessa měla plán.

Změna. Cítil jsem, jak se jí při té myšlence zaradovalo srdce.

Podívala se mi do očí. „Tak co, pokusíme se o nemožné?"

Namísto odpovědi jsem suverénně zavrtěl ocasem. Uvolnili jsme se ze sevření výtahu a vyšli na chodbu. Contessa otevřela dveře, já jsem se vymanil z její náruče a vyrazil do kuchyně. Do mysli se mi vplížila představa, jak se ti dva objímají na uvítanou.

Problém je vyřešen, krize zažehnána.

Při pohledu na hraběte jsem se prudce zastavil. Poslední dobou býval málokdy doma, když jsme se vraceli z procházky. Jeho přítomnost mě natolik překvapila, že oddálila mé setkání s miskou. Sedl jsem si ke dveřím.

Že by *cappuccini?* napadlo mě.

Hrabě je připravoval každý den. Jeden šálek vždycky donesl do ložnice, políbil Contessu a lahodný nápoj jí podal ještě před tím, než vysunula štíhlou nožku z postele.

Psímu plemenu nemusí nikdo vykládat, jak je důležité, když všechno pěkně běží v zajetých kolejích. Stejný keřík stále ve stejnou hodinu, stejný park. Rituál je výrazem víry ve stabilitu našeho života. Jenomže můj pán s paní od rituálů, na nichž kdysi tak lpěli, upustili. A zmizelo i vroucí přivítání a polibek na dobrou noc. Ovšem dost možná že se hrabě rozhodl pro nějakou novou strategii, když ho Contessa ráno tak rázně odmítla.

Krok správným směrem.

Vztyčil jsem hlavu a otřel se o dveře. Pán stál vedle dřezu. Byl vysoký, na sobě měl perfektně padnoucí černý oblek. Působil kultivovaně a moc mu to slušelo. Očima jako by neustále prosil o odpuštění – a toho uměl u Contessy vždycky dokonale využít ve svůj prospěch.

Až dosud.

Čekal jsem, až uslyším, jak pění mléko.

Nic.

Na pravou ruku mu dopadl paprsek dopoledního slunce. Něco v ní držel. Na kuchyňské lince se zablýskla krabička z cukrárny D'Angelo. Její obsah hrabě s přehnanou opatrností přidržoval prsty levé ruky. Jako by ho v dlani pálil horký brambor. Vyčkával jsem. Zatím si mě nevšiml.

Záclonka na okně nad dřezem se zavlnila vánkem zvenčí a přes kuchyň se mi přímo k nosu donesla povědomá sladká vůně – přesně ta, kterou jsem vždycky na podzim cítil na venkově v šustícím listí pod svým zamilovaným kaštanovníkem.

Marrone.

V dlani mého pána se chvěl dezert Mont Blanc. Této lahodné jednohubce říkala Contessa klenot, svátost. Sněhová pusinka naplněná jemným kaštanovým krémem se jen rozplývala na jazyku. Pro každého psíka to byl mimořádný zážitek. Olízl jsem slinu, která se mi vydrala z koutku úst, a celý jsem se roztřásl. Psíkovi, který si musel hlídat váhu, takovou pochoutku dopřávali jen výjimečně. Ovšem týden mírného hladovění se na mé postavě viditelně podepsal, a tak jsem si s kaloriemi navíc nemusel dělat starosti.

Pohublému pejskovi nemůže takový malý pamlsek uškodit, pomyslel jsem si.

Těžké vchodové dveře se s bouchnutím zavřely a hrabě úlekem nadskočil. Vystrašeně se natáhl na linku a krabičku z cukrárny chtěl chvatně ukrýt do kapsy. Lahůdka v jeho nervózních prstech definitivně pozbyla rovnováhu a nekompromisně zamířila k zemi.

Hbitě jsem se vrhl do akce. Na dlouhých drápcích jsem sklouzl po keramické dlažbě a chňapl jsem. A už jsem tu dobrotu cítil na jazyku. Podařilo se. Dezert skončil v mých útrobách, aniž se dotkl země.

Bravo. Rád jsem ukazoval, co všechno umím. Tyto šťastné náhody se však vyznačovaly jednou nevýhodou – v tom spěchu jsem si lahůdku nemohl pořádně vychutnat. Když se ovšem zákusek hezky roztříštil na tvrdé dlažbě a já jsem ji kousek po kousku olizoval, to bylo něco úplně jiného. Čím víc byla podlaha zaneřáděná, tím déle mi sladkost ulpívala na vouscích a na jazyku.

Avšak tentokrát jsem zasáhl čistě a rychle. U srdce mě mohlo hřát leda to, jak jsem pohotový. Všechno ostatní bylo dost nepříjemné. Jelikož jsem vyskočil poměrně vysoko, přistání bylo velmi bolestivé. A delikatesa mi uvízla v krku a nechtěla se hnout.

Hrabě se zamračil a napřáhl paži. *„Cretino."* Pak se zarazil, natažená ruka zůstala viset ve vzduchu a krabičku z cukrárny vsunul hluboko do kapsy. Přistoupil ke kuchyňským dveřím, chvatně je zavřel a otočil se ke mně. „Ty sis to tedy uměl načasovat, Shimoni. Bylo to *orribile.*"

Nasucho jsem polkl, zhluboka se nadechl a schoulil se do sebe. Hrabě mě nikdy neuhodil, dokonce ani v legraci ne. Tohle bylo naprosto mimo. Jenomže ten den bylo všechno mimo. Ale pokud jde o to načasování – dle mého názoru nemělo chybu.

Na chodbě cvakla dvířka od malé chladničky na víno.

Slyšel jsem, jak Contessa vytahuje lahev. Její kroky se přibližovaly.

Obličej mého pána nabyl výrazu hluboké zamyšlenosti. Zavřel jsem oči a soustředěným polknutím se znovu pokusil posunout sousto do žaludku. A právě v té chvíli mě pán popadl, otočil hlavou dolů a surově mnou zatřásl. Dveře do kuchyně se rozletěly.

„Vydolovala jsem poslední lahev," spustila Contessa, sotva se objevila v kuchyni. „Co kdybychom…" Stála mezi dveřmi s lahví Chianti v ruce a vypadala jako bohyně.

Přestože jsem visel hlavou dolů, na vinětě jsem si všiml dvou hvězd a srpku měsíce. *La Riserva.* Magické víno.

„Che cos'è?" Tváře mé paní hořely hněvem, pohled měla tvrdý a studený. Milý úsměv i lehká melodie se jí vytratily ze rtů.

Na rozdíl od snobů, s nimiž jsem dopoledne míval tu čest v zahradách na Pinciu, jsem si na nějaké kňourání nepotrpěl. Ale na to, co se mnou hrabě provedl, jsem se nestačil připravit, protože dosud jsem u něj byl jako v bavlnce. Z útrob se mi vydralo hlasité nekontrolovatelné kviknutí. Jako když praskne nafukovací balonek. A když jsem tak visel hlavou dolů, napadlo mě, že ten zvuk vyšel úplně odjinud. A jak to u některých zvuků bývá, vyvolal ve mně vzpomínku.

Týkala se našeho domu na venkově. U potoka pod vinicí jsem honil divoká prasátka. Kvičela úplně stejně jako teď já. I jejich nářek vycházel odkudsi hluboko z nitra (z místa, o jehož existenci jsem neměl ani tušení) a řezal do uší. Najednou mi těch vyděšených selat přišlo líto.

„Co se děje?"

Hrabě horečně vymýšlel přijatelnou odpověď – jako

kdyby ho Contessa přistihla s rukou v krabičce zimních lanýžů. Stisk však nepovolil. „Děje se to, že…“

„No?“ vybídla ho Contessa. „Tak to vyklop.“

„Tady to zvíře mi sežralo snídani. Vůbec se neumí chovat. Potřebuje trochu zkulturnit.“

I v rozčilení si uchoval půvabný vzhled římského aristokrata: Apollo s hřívou černých vlasů.

Ta nejsyrovější pravda se nám často vyjeví právě ve stresu. Slova mého pána mě pálila v uších. Neměl mě rád. Jeho horké ruce a laskavé doteky, to všechno byla faleš. Tento krutý fakt nedokázalo zastřít nic na světě – žádný půlnoční pamlsek ani hra s míčkem.

V pozici, kterou jsem zaujímal, jsem nemohl dělat nic. Mí lidé mi zapomínali dát najíst, a tudíž jsem zhubl – ovšem ne tolik, abych svého věznitele mohl cvaknout zuby do prstů. Neměl jsem na vybranou. A tak jsem bezmocně visel nohama vzhůru, vnímal, jak se mi krev hrne do hlavy, a poslouchal, jak se jejich hrubé výroky odrážejí od vysokého klenutého stropu a padají na holou podlahu. Na tahu byla Contessa.

„To tedy nevím, *kdo* tady potřebuje zkulturnit. Člověk, který se umí chovat, by nikdy neudělal to, co ty. Není v tobě ani špetka soucitu.“

„Ani špetka soucitu? Tak špetka soucitu? Tak mi řekni, že ty máš nějaký soucit se mnou, a hned ho pustím,“ vybuchl hrabě.

Contessa se do něj zavrtala ledovým pohledem – ten ale posléze srdcebolně roztál. „*Pazzo,*“ utrousila.

Ano, hrabě si počíná jako cvok. Bezpochyby.

„*Sì,*“ sykl a přimhouřil oči. „A napadlo tě proč?“

Contessa se na něj podívala s kamenným výrazem. „*Inadeguato?*“

Trefa do černého, to jsem pochopil i s překrveným mozkem. Sotva by se našel muž, který by sám sebe neposuzoval měřítkem sexuální zdatnosti. Ostatně v italštině výraz pro impotenci zároveň označuje určitý nedostatek.

Hrabě se otočil k oknu, zhluboka se nadechl a po chvíli pronesl:

„Copak? Čekáš své dny?"

Madonna mia! Tohle se mu tedy nepovedlo. Každému muži musí být jasné, co způsobí, když podobnou větu vypustí z úst. Tato zdánlivě obyčejná slova totiž dokážou neobyčejné věci – vystrkají kufry přede dveře, případně vypudí ženu z bytu.

Contessa přivřela oči do úzké štěrbiny a cvakla zuby jako šelma chystající se k útoku. A já jsem se pořád houpal hlavou dolů. Nepatrně jsem zatřepal volnou zadní nohou a přemýšlel, jak se vymanit.

Hrabě mě pustil zrovna ve chvíli, kdy Contesse vyklouzlo z ruky magické víno. Dopadl jsem na tvrdou dlažbu a slyšel, jak se tříští sklo. Nic jiného. V první chvíli jsem si myslel, že jsem se rozbil já. Že jsem se rozletěl na tisíc kousků a z žil mi tryská rudá krev. Třásl jsem se tak silně, až se mi zvedl žaludek. A než jsem se octl v bezpečné náruči své paní, blesklo mi hlavou, že si nakonec té laskominy přece jenom náležitě užiju a olížu ji z chladné dlažby. Ale pak jsme se s Contessou uvelebili do měkkého křesílka a moje vnitřnosti se uklidnily. Zůstal jen nepříjemný pocit – jako by mi v břiše vězel kámen.

„Poverino," politovala mě paní.

Položila mi dlaň na horký hřbet a pohladila mě po vzdouvajícím se boku. Měla oblé a tak akorát dlouhé nehty. Příjemně mě lechtaly. Zakručelo mi v žaludku. Měl jsem za sebou tak intenzivní prožitek, že jsem úplně zapomněl

na snídani. Ale na jídlo jsem teď neměl pomyšlení. Vděčně jsem se díval Contesse do očí a ona mě na oplátku škrábala na hlavě. Výraz měla ale prázdný, jako pes, který byl příliš často bit. Hrabě vyšel z kuchyně a zamířil k hlavnímu vchodu. Dveře se zabouchly a já jsem nadskočil.

Záhada, pomyslel jsem si. Hrabě nebyl lakomý. Delikatesami se u nás nešetřilo. Jistě, onen dezert stál nějaké peníze, ale ta scéna, kterou můj pán předvedl, protože jsem ho připravil o drobnou sladkost, to bylo absurdní. Vždyť to byl jen ždibec jeho snídaně! Kdybych nebyl původcem téhle nepříjemnosti a nebolela mě natažená noha, možná bych se na to díval s humorem: němá tvář vyzrála na člověka. Copak hrabě neprohlašoval, že smích je koření lásky? Jenomže ten oběma ztuhl na rtech.

Čenichem jsem zajel Contesse do dlaně a ona mě jako na povel konejšivě pohladila po hřbetě a po ocase. Ruce jí voněly bazalkou.

„S tou změnou to nebude jenom tak," usoudila zádumčivě Contessa. „Není to s ním jednoduché." Její slova souzněla s tím, co mi řekl hrabě. Nevěděl jsem, kdo to má s kým jednodušší. Věděl jsem ale, že se jeden o druhého zajímá. Alespoň to. Nebylo všechno ztraceno – zatím.

Contessa mi z kožichu odstranila skvrnu od vína. Palcem se dotkla ukazováku a pak zkoumala purpurovou barvu, která jí utkvěla na konečcích prstů.

„Co když je to poslední magická kapka?" Podívala se z okna. Pršelo.

Z kuchyňského pultu mě ovanula intenzivní vůně melounu. A z teplé kůže mé paní se uvolňovalo stále výraznější aroma verbenového mýdla. Používala ho při koupeli. Uklidňovalo mě to. Byl jsem v bezpečí u milovaného člověka. Představoval jsem si, že až se žaludek znovu přihlásí

o jídlo, dostane se mu pořádného oběda, jak slibovala vůně *basilica* na rukou mé paní. Ale zatím jsme se zmítali ve stupňujícím se chaosu.

Mí lidé si komplikovali život. Chodili kolem sebe jako dva psi v parku a odhadovali, na jak velký kompromis budou muset přistoupit, aby zabránili otevřenému střetu. Jenomže takhle to nemohlo trvat věčně. Brzy se k tomu budou muset postavit čelem, nebo jít od sebe. Bylo mi jasné, že pohoda se vrátí jedině tehdy, když se mí lidé usmíří. Nebyli totiž strůjci jenom svého štěstí – měli v rukou i můj osud. Bylo nutné, abych se chopil kormidla dřív, než se potopíme všichni.

Na klíně jsem se svinul do klubíčka a přemítal jsem. Tlapky jsem si pečlivě schoval pod břicho – to kdyby se náhodou hrabě vrátil, nechal se zlákat nějakou vyčnívající končetinou a chtěl mě za ni zatahat. Moje Contessa mlčela. Pomalý tlukot jejího srdce a jemná ruka na mém břiše mi dávaly pocit bezpečí, který jsem tolik potřeboval k odpočinku. Ale z přicházející dřímoty mě najednou vytrhlo rezolutní:

„Basta."

KAPITOLA PÁTÁ

Probudil mě tlumený hlas. Ležel jsem sám na pohovce. Hrabě, jak bylo v podvečer jeho zvykem, hrál u stolku v salonku pasiáns. Contessa se ve vedlejším pokoji pohroužila do telefonického hovoru. Pořád se něčím zabývala, hlavně v posledních letech. Buď byla s někým na obědě, nebo nakupovala, nebo měla schůzku. Mně to ale nevadilo, a pokud to bylo možné, rád jsem se toho účastnil s ní.

Hrabě dohrál a podíval se na mě. Měřili jsme se dlouhými, tvrdými pohledy. Tak to dělají psi, když zvažují, zda mají v přítomnosti lidí označkovat kobereček, nebo raději ne. Kdo udělá první krok?

„Řekl bych, že Shimoni potřebuje vyvenčit," ozval se hrabě.

„Hned to bude."

Hrabě se zvedl. „Ne, ne. Půjdu s ním já."

A než se Contessa zmohla na odpověď, měl na hlavě klobouk a v ruce vodítko – protože dbal na moje bezpečí. Dobře si uvědomoval, že jeho osud je úzce spojen se mnou, a volnost mi dopřával jenom v zahradách na Pinciu.

Mrzelo mě, že je Contessa tak lehkovážná a pustila mě s pánem. Vždyť před několika hodinami ze mě chtěl spolu

se zákuskem vytřepat i duši. Vysvětloval jsem si to tím, že moje paní má spoustu starostí. Zavrtěl jsem hlavou a na znamení nesouhlasu si ji položil na tlapky. Nehodlal jsem se ani hnout. Hrabě byl ale neoblomný, a tak jsem musel vyběhnout za ním.

Nejeli jsme výtahem. Místo toho jsme se vydali po kluzkém mramorovém schodišti. Vedle pánových nohou jsem se pomalu kutálel do přízemí a bedlivě ho sledoval – to pro případ, že by se znovu rozhodl vypáčit ze mě ten nešťastný dezert. V mezipatře se zastavil a vytáhl z kapsy dýmku. K tlapkám mi spadl lněný kostkovaný šátek. Než se pro něj hrabě shýbl, zběžně jsem látku očichal. Od země k pánově kapse se nesla vůně růží a kolínské.

Na ulici jsem rychle prozkoumal terén. Hledal jsem pánovu psí společnici. Déšť už ustal. Zavětřil jsem a pátral po jakékoli známce její přítomnosti. Jak asi vypadá její paní? napadlo mě. Má dlouhé nohy? Útlé kotníky? Cítil jsem jenom sychravý vzduch soumraku.

V uších mi zněla slova, která hrabě dopoledne pronesl na mou adresu. Navzdory tomu jsem si usmyslel, že mu připomenu, jak může být takový pejsek jako já roztomilý. Bylo načase, abych předvedl svůj šarm.

Pod zaparkovaným autem jsem objevil prázdnou umělohmotnou lahev, napjal jsem vodítko a kořist stiskl mezi zuby. Vyzval jsem pána, aby mi ji hodil. Zpočátku se zdálo, že se mu to líbí. Sehnul se a podrbal mě na rozčepýřené hlavě.

Bravo. Potřebuje prostě trochu postrčit. A brzy bude jako dřív.

Nabízenou lahev si ale nevzal. Místo toho vytáhl z kapsy sirku a zapálil si dýmku. Připravil si umělohmotný sáček a nespouštěl ze mě oči. Zdálo se mi, že snad chce,

abych si tu hračku hodil sám. Nikdy v životě mě nesledoval s takovou obezřetností. Lahev jsem upustil do odtokového žlabu.

Když mě zaujala nějaká vůně, vytáhl si hrabě dýmku z úst, sehnul se obláčkem modravého tabákového kouře a ve sporém světle se snažil rozpoznat, čím se to vlastně zabývám.

O publikum jsem ale nestál. Rozptylovalo mě. A třebaže bych si s chutí zkusil ledaco, o roli dramatického umělce jsem zájem neměl.

Dnes jsme vyrazili na mnohem delší trasu než obvykle. Skrumáží na Via del Corso jsme se dostali na Piazza Venezia, minuli jsme monument ze strohého bílého mramoru Il Vittoriano, po rozmáchlých Michelangelových schodech jsme zamířili na Kapitol a pokračovali kolem zbytků Fora. Ovšem hrabě se myšlenkami toulal někde úplně jinde. Vzduch byl ledový a pobyt venku mě zdaleka nelákal tolik jako v létě. Denní vůně totiž v teplém počasí přetrvávají do noci. Zklidněné město vydechuje pachy všeho, co během horečného dne prožilo. A s jakým potěšením se jimi každý příslušník psího plemene opájí! Zimní vzduch byl sterilní a bez inspirace.

Hrabě mi bohužel zapomněl natáhnout můj zamilovaný svetr z královsky modré vlny. Upletla mi ho Contessa a měl jsem v něm pocit jisté důležitosti. Oblečení vypovídalo o mé pozici, ale také o tom, jaký ke mně mají mí lidé vztah. Bez něj jsem vypadal jako kterýkoli jiný pes. Nic neupozorňovalo na mou výjimečnost – pominu-li tedy skutečnost, že jsem vypadal mimořádně už sám od sebe.

Na špinavé ulice se snášela tma. Klopýtal jsem po hrbolaté dlažbě se staženým ocasem, abych se trochu zahřál. Hrouda v břiše se vytrvale vzpírala trávicímu procesu.

U Kolosea se dalo znovu do deště. Kapky se mi mezi ušima stékaly do malého potůčku a ten mi crčel do očí. Prošli jsme kolem slavného monumentu a vraceli se k Foru. Kráčeli jsme po obrovských kamenných dlaždicích – někde byly neuspořádané, ale jinde na sebe navazovaly jako díly skládačky. Po straně jsem viděl osvětlené zříceniny na Palatinu.

Ve starověkém klenutém oblouku se před deštěm skrývaly dvě cikánské děti. Když jsme je míjeli, hrabě sáhl do kapsy pro pár mincí a vložil je do nastavených dlaní. Z krabice, která jim ležela u nohou, se ozývalo povědomé pištění. Vtlačil jsem se mezi děti a strčil hlavu dovnitř. Pozdravil mě studený, vlhký čumáček a pak další a nakonec ještě jeden.

Štěňátka. Při pohledu na tu drobotinu se mi vždycky zlepšila nálada. Pořád by si jen hrála – jeden si je zkrátka hned zamiluje. Ta jejich nádherná vůně potěší na duši každého. Jednou bych měl rád vlastní. Teď, když mi ti maličcí olizovali zmáčený čenich, jsem si to uvědomil znovu. Jak mě v tom příšerném lijáku zahřívali! Možná bych se nad tím měl vážně zamyslet. Každé štěňátko přinese do rodiny alespoň trochu radosti a smíchu. Ale vtom mě pán zatáhl za vodítko a já jsem se znovu octl v chmurné realitě. O potomstvu zatím můžu leda tak snít, pochopil jsem.

Domníval jsem se, že máme konečně namířeno domů. Nemohl jsem se dočkat, až skočím ke Contesse do postele a uvelebím se pod hřejivou přikrývkou. Náš cíl byl ale bohužel jinde. Seběhli jsme po mírných širokých schodech, přešli jsme úzkou uličku, minuli Želví fontánu a dvojitými dveřmi vstoupili do malého baru s modrými stěnami, tlumeným osvětlením a oblaky štiplavého kouře. V těžkém vzduchu se mísil pach vlhkých vlněných kabátů

a whisky. Usadil jsem se u nožní opěrky ze zašlé mosazi a doufal jsem, že dostanu trochu vody. Nadál jsem se ale něčeho úplně jiného – a znovu se mi zvedl už tak dost zkoušený žaludek.

Vůně růží.

Napjal jsem vodítko a pokusil se nahlédnout za roh barového pultu. Předpokládal jsem, že tam spatřím okouzlující psí dámu z dnešního rána. Natahoval jsem se, jak to šlo, a pak jsem ji jedním okem uviděl. Ležela přede mnou jako sfinga, rudý vlhký jazyk vyplazený, jak ztěžka oddychovala v dusné místnosti. Strnul jsem úžasem. Blíž jsem stejně nemohl. Obojek mě škrtil tak, že jsem div nezačal zvracet. A zvuk, který ze mě vyšel, bylo možné mylně interpretovat jako vrčení. Kleopatra mě vzala na vědomí s lhostejně opovržlivým výrazem.

Hrabě škubl vodítkem a po hladké podlaze mě přitáhl k sobě. Královna zmizela. Vedle hraběte seděla vysoká, štíhlá tmavovláska. Připomínala dlouhý stín, jaký vrhá kočka, když na ni světlo dopadá zešikma. Měla bronzovou pleť a hebký růžový svetr.

Voněla tak silně, až se mi znovu udělalo nevolno. Připadal jsem si, jako bych se uprostřed toskánského léta octl v bludišti rozkvetlých růžových keřů. Začal jsem kýchat, svědily mě oči a pálilo v krku. Tmavovláska mě zvedla, abych se nadechl trochu čistšího vzduchu. Z výšky se mi otevřel dokonalý výhled na dlouhý dřevěný pult. V tulipánové sklenici šumělo *prosecco* a hned vedle se ve velkém množství nabízely titěrné pochoutky Mont Blanc. Natáhl jsem jejich sladkou vůni a navzdory bolavému břichu se mi začaly sbíhat sliny. Kýchání ustalo, a paní mě vzala pod paži. Olízl jsem si nos a zkoumavě si ji prohlížel.

Měla drobný nosík a kočičí oči, tmavé jako římské kata-

komby. Sevřené rty se jakoby dotýkaly nosní přepážky; černé vlasy stažené do ohonu jí dodávaly exotického výrazu siamského plemene. Ovšem k tomu, aby mi dotyčná byla nesympatická, jsem si ji nemusel představovat jako kočku. Zradila ji ona růžová vůně. Tahle žena byla příčinou neštěstí mé Contessy. A ujištění v podobě pánových prstů na jejím štíhlém stehně – no tak o to jsem už opravdu nestál. Všechno bylo jasné.

Slabě jsem zavrčel a zakoulel očima k hraběti. Můj pán cukroval jako hrdlička a prsty přejížděl Donně Rose po šíji. Zakručelo mi v žaludku a opět jsem pocítil nucení na zvracení.

Vrrr. Zavrčel jsem hlasitěji.

„Basta," odbyl mě pán. Vzal mě z její náruče a pleskl se mnou na zem, tentokrát na druhou stranu, takže jsem puch Donny Rosy necítil tak silně.

Ano, to by stačilo. Věděl jsem, že nevěra nevede k ničemu dobrému. Viděl jsem to v Gretiných očích. Nevěra vede ke ztrátě, prozradila mi. Srst na hřbetě se mi zježila hrůzou. Zatáhl jsem pána za manžetu na kalhotách.

Ale pán byl natolik okouzlen přítomnou dámou, že mě nevnímal. Dostal se do stavu, který je v psích kruzích označován jako trans. Ten skelný výraz v očích jsem znal. Viděl jsem ho bezpočtukrát: Je to reakce na příliš intenzivní vůni. Pes pak neustále běhá dokola nebo zůstane zkoprněle stát jako myš chycená do lepicí pasti.

„Máš pro mě něco?" pronesla s výrazným římským přízvukem. „To z výlohy?" Usrkla a mezi nápadné rty vložila miniaturní pochoutku.

„Ah, sì," znejistěl hrabě a začal prohledávat kapsy u kabátu i u kalhot. „Doufal jsem, že tě překvapím, ale…" Nedopověděl a pátral v hlubinách náprsní kapsy. Když se

naše pohledy setkaly, významně zvedl obočí, jako by tím chtěl naznačit, že máme společné tajemství.

„Neztratils to?“ Donna Rosa se předklonila a upustila ždibek delikatesy na zem.

Ignoroval jsem ho.

„To víš, že ne,“ zasmál se. „Tady… někde to mám,“ prohlásil a znovu se pustil do hledání.

Donna Rosa mu položila dlaň na hřbet ruky. *„Amore mio,* tys to zapomněl? To je tak milý. Připadáš mi jako klučík. Vždyť se nic neděje, pokud to tedy někde nezůstalo a někdo to nenašel.“ Odmlčela se a obrátila k hraběti zkoumavý pohled. „Ale rozhodně se dočkám, že?“

Donna Rosa vydávala pach plný touhy, ovšem nikoli po hraběti. Zajímalo mě, co vlastně chce.

Hrabě ji vzal za ruku. *„Sì, certo,“* ujistil ji a podíval se na mě. „Vydrž, *cara*. Jen co nadejde vhodná chvíle.“

Prohnula se, jako když se toulavá kočka chystá k útoku. „Hlupáčku. Na to, abys řekl manželce, že od ní odcházíš, není nikdy vhodná chvíle. Čekala jsem už dost dlouho a ty taky. Je načase, abys udělal to, co je nutné. Nebo to udělám já.“

Hrabě se napřímil. „To by se mi nelíbilo,“ zamračil se.

„A já zase moc dobře vím, co by se ti líbilo,“ opáčila Donna Rosa a poškrábala mého pána za krkem. Ten jen poslušně svěsil ramena.

Kleopatra vykoukla zpoza baru, zdvihla koutek tlamy a odhalila jeden špičák. Úzkýma očima mžourala skrz mokré houští kučeravé srsti. Vyzývavě se na mě podívala, ale já jsem měl co dělat sám se sebou – zvedal se mi žaludek a točila se mi hlava. Hrabě se sklonil k Donně Rose, vzal jí ruku do dlaně a políbil ji.

„Si sta facendo tardi,“ řekl. „Je pozdě. Musím jít.“

Proměnil se v hada, napadlo mě a představil jsem si ho, jak vyplazuje vidlicovitý jazyk a chřestí ocasem.

Vyklouzli jsme z baru. Schlíple jsem cupital za pánem, ocas na půl žerdi na znamení smutku z toho, co jsem si právě domyslel.

Déšť sílil. Mokré ulice se leskly a voda už zalila dlažební kameny. Ale hrabě nepřidal do kroku. Brodili jsme se městem a on stále bedlivě sledoval každé mé hnutí. Když se spustila hotová průtrž, prošli jsme otevřenou bránou do jakési lodžie a schovali se. Z konce sloupové chodby na nás děsivě hleděla chladná rozezlená tvář z kamene. Hrabě si sundal klobouk, ze kterého mu crčela voda, opřel se hned vedle rozčileného obličeje a upřeně se na mě podíval.

„Prohrál jsem, Shimoni," svěřil se mi. „Pěkně jsem to zbabral."

V tom jsem mu musel dát za pravdu. Bylo to kolosální fiasko. Rozbořil všechno, co se dalo. Fiasko. To slovo mě bude provázet, až se dnes budu ukládat ke spánku. Otřepal jsem se a sedl si na suchou dlažbu.

„Opravdu nemůžu mít obě?" zeptal se odporné kamenné tváře.

Ledaže jedna zůstane bokem, pomyslel jsem si. Mít čistokrevné potomky z polygamie, to můžeme jenom my. A navíc soudě podle toho, jak Donna Rosa vypadá, jsem vážně pochyboval o tom, že ji hrabě miluje. Působila exoticky, to jistě. Je to podobné, jako když se zakoukáte do krásné čivavy. Ohromí vás, ale jen do té doby, než otevře pusu a protivně ňafne. O hraběti jsem si myslel ledaco. A do vulgárnosti to mělo všechno daleko – jenomže to se teď změnilo.

Conte vsadil na špatnou kartu. Neuměl se ale tvářit jako hráč pokeru. Bylo jasné, že všeho lituje.

„Docela se za sebe stydím," přiznal a sklopil ke mně zrak. A pak pronesl v Římě tolik oblíbený citát z *Julia Caesara* o tom, že by byl raději pes a vyl na měsíc než takový Říman. V těch slovech bylo mnoho pravdy. Přesto mi přišlo komické klást loajálního živočicha jen stupínek nad nevěrníka. Shakespeare evidentně nikdy neměl psa. Zamyslel jsem se nad tím, jak by mohl svět vypadat: Psi, Římané, krajané…

„Miseria," naříkal. „Nechal jsem to zajít příliš daleko." Sáhl do kapsy u kabátu a vytáhl peněženku, pouzdro na vizitky a kapesník. Setřel si kapky z obličeje a z krku, na chvíli se zahleděl na pouzdro na vizitky a sedl si na krátký mramorový schod vedle kamenné tváře. Skočil jsem mu na promáčený klín.

Očichal jsem pouzdro v pánově ruce a pozorně se podíval na obrázek na přední straně. Contessa.

„Bylo hezké, že na mě měl *někdo* čas… Pamatuješ?" obrátil se ke mně.

Přede mnou se vynořila milá vzpomínka na dobu, kdy se z rituálu ještě nestala rutina.

Procházka při západu slunce v Chianti. Hrabě s Contessou zavěšeni do sebe. Vždycky jsem běžel hodně vpředu, protože ani jedna ruka nebyla ochotná držet vodítko. Z kraje silnice jsem sledoval, jak si spokojeně vykračují nahoru k *ville.* Občas se zastavili a políbili nebo hrabě smetl Contesse z tváře vlas a pak ji pevně objal kolem pasu, přitáhl k sobě, něco jí šeptal a ona se smála. A pak jsme všichni tři pádili do domu a do ložnice, ale tam jsem se nikdy nedostal, protože dveře se mi zabouchly přímo před nosem. Vždycky.

Štěstí není nějaký niterný, skrytý prožitek. Štěstí září jako slunce. A dny bývaly plné slunce. Hrabě měl pravdu:

Contessa se přestala věnovat jemu a začala se věnovat všemu možnému.

Jenomže všechno se omrzí. Kost také okusujete s nadšením jenom chvíli, pak ji někde pohodíte a čekáte, že dostanete další. Zvedl jsem oči k pánovi.

Hrabě nás odhodil jako okousanou kost, když ho Contessa začala zanedbávat a on se začal nudit. Kdy se to změnilo? Kdy začala láska uvadat?

Láska nás ukazuje v lepší světle před sebou samými. A dokonce i pes ví, že s pohasínajícím světlem lásky mizí také důvěra. Déšť mi stékal po čenichu. Sklonil jsem hlavu, aby voda odtékala rychleji, a vybavil jsem si bouřku, kterou jsme před několika lety zažili na venkově.

Počasí tehdy podvečerní procházce nepřálo. Delším procházkám nepřálo vlastně už dva týdny. Hrabě s Contessou se raději stočili na pohovce a kochali se pohledem do hřejivých plamenů v krbu. Příjemných procházek se museli vzdát, a tak si našli náhradu. A s nadcházející zimou upustili od odpoledních toulek po venku nadobro. Vyhovovalo mi to. U krbu jsem si nahříval záda, cítil se jako v ráji a tu a tam mě z dřímoty vytrhl výbuch smíchu. Hrabě s oblibou laškovně dloubal Contessu do žeber.

„Pasta," řekl vždycky.

A Contessa se začala chichotat.

Takhle se bavili na pohovce, v posteli i ve výtahu, zkrátka kdekoli. Byla to taková jejich hra. Jenomže ta se postupem času ztratila někde mezi luxusními střevíčky na vysokém podpatku a praktickou obuví. Contesse se tento kdysi milý zvyk nejspíš zprotivil a už se nesmála, když ji hrabě škádlil. Místo toho vztekle zavrčela. A k procház-

kám se nevrátili ani za krásného jarního počasí – jako by se pohodlí měkké pohovky nechtěli vzdát. Začali připomínat psa, jemuž teplo krbu učarovalo natolik, že mu bylo zatěžko vstát a proběhnout se.

Pohodlí je jedna věc – jenomže oheň, když se neudržuje, brzy uhasne.

Lehkost zábavy byla pryč.

Ve světle pouliční lampy se pánovi na spáncích zatřpytilo několik stříbrných vlasů. Dolehl na něho čas, pomyslel jsem si. Zastřel mu mysl a on si najednou nevěděl rady s pojetím své mužnosti. A pomoci mu měla mladá společnice. Možná se ráda a často smála.

Olízl jsem mu bradu. Věděl jsem, jaké to je, když vás nikdo neocení, jak moc to ubíjí. Žádný pes nechce vidět bolest. Zažili jsme spolu mnoho hezkého – proč bych měl vůči němu cítit zášť? A vzhledem k neveselým okolnostem jsem byl dokonce ochoten zapomenout na to, jak ohavně se ke mně dopoledne zachoval. *Patřil* koneckonců do mé rodiny.

Pohladil mě po hlavě. „Dneska dopoledne v kuchyni, to jsem nemyslel vážně, víš?“

Položil jsem mu hlavu na ruku a dostalo se mi přátelského podrbání pod bradou. Alespoň to jeho zbloudění tedy nemá nic společného se mnou, napadlo mě.

Ovšem času nebylo nazbyt a *missioni* byly komplikované. Donna Rosa dychtivě čekala na odpověď a Contessa mě dopoledne vyrušila z mlhy polospánku oním tichým: Stačí. To slovo ve mně zůstalo. Hrozivě se mi otvíralo v duši jako brána k zapomnění, jako předzvěst ztráty. To slovo mi ukradlo matku. A rozhodl jsem se,

že udělám všechno pro to, aby mě nepřipravilo i o Contessu.

„Samozřejmě že se umíš chovat. Jediné, co ti chybí k dokonalosti, je řeč," řekl hrabě.

Řeč. Kdybych *uměl* mluvit, všechno by se krásně vyjasnilo nad šálkem *café corretto* a domácím *gelato* z cukrárny na rohu. Jenomže dar řeči jsem neměl.

Člověk byl odsouzen toulat se světem bez instinktů a myšlení psa. Nevěděl jsem, jak svým lidem vysvětlit, že je to všechno jedno velké nedorozumění. Jenom já jsem mohl odvrátit katastrofu zvanou *divorzio.*

„Kterou cestou se mám vydat?" povzdechl si hrabě a přitiskl si mě na hrudník. „Ty bys mi to určitě prozradil, kdybys uměl mluvit, *no?*"

Chopil se vodítka a vystrkal mě do deště. Když jsme urazili dlouhou cestu domů, byl jsem tak mokrý a prokřehlý, až jsem měl pocit, že jsem se v dešti rozpustil. Ale za dveřmi jsem se z tohoto dojmu otřepal – a vytvořil pořádnou louži a navíc rozzlobil ten kámen, který mi vězel v břiše.

V bytě byla tma a ticho. Předpokládal jsem, že Contessa už spí, a tak jsem tmou proběhl do ložnice. Na prahu mě zarazil nehybný klid. Nezaslechl jsem lehký dech ani šustění čisťounkého povlečení. Srdce se mi rozbušilo. Rozběhl jsem se, vyskočil a přistál na široké ustlané a – prázdné posteli.

Na chodbě se rozsvítilo. Otočil jsem se a všiml si velkého kufru u dveří. Contessa měla ruku stále na vypínači. Hrabě stál mlčky před ní, v ruce zmáčený klobouk. Chvíli se na sebe beze slova dívali a pak mu Contessa podala složený papírek s růžovou vůní.

Hrabě ho rozevřel a sklonil hlavu. *„Cara,"* vydechl. Na víc se nezmohl.

Když ho Contessa chtěla minout, chytil ji za ruku. Na okamžik strnuli, jako kdyby se octli na křižovatce bez ukazatelů a přemýšleli, kudy jít. Tajil jsem dech a modlil se, aby se na některou tvář vloudil úsměv odpuštění. Contessa měla možná pravdu. Kdyby se změnil alespoň jeden, třeba by se opravdu děly zázraky.

Nepostřehl jsem, jestli ji hrabě pustil, nebo jestli se vymanila sama. Když se to ale stalo, zamířila ke dveřím.

„Shimoni, *vieni qui,*" zavolala a vyšla z bytu.

Proběhl jsem kolem hraběte – stál tam jako hromádka neštěstí, tvář zkřivenou hrůzou, podobně jako ta socha, u níž jsme se schovali před deštěm. Bolelo mě to, ale vždyť sám mi dopoledne kladl na srdce, že se mám o Contessu starat. Šel jsem tedy v jejích stopách. Dveře za námi zaklaply.

KAPITOLA ŠESTÁ

Noc jsme strávili v nejdražším římském hotelu. Ložní prádlo *Frette,* ranní noviny, *cappuccino* a *cornetti* pro dva – nic z toho neulevilo mému bolavému bříšku. Kámen v žaludku se přemístil kamsi dozadu a já jsem nabyl jistoty, že tam zůstane. Jídlo mě nelákalo. Dokonce jsem neměl chuť ani na čerstvý croissant, který mi naservírovali vedle velké mramorové vany na krásnou misku z modrého porcelánu.

Vykračoval jsem si po pokoji a čekal, až se Contessa převlékne a připraví mě na ranní procházku. Zmítaly mnou protichůdné pocity a vyhlídka na setkání s jinými psy mě nikterak netěšila. Na dovádění v zahradách na Pinciu jsem neměl náladu.

Když mě ale Contessa snášela do vestibulu, nadšeně jsem jí olízl tvář. Pak jsem zaregistroval portýra v legrační pletené kukle a trochu se rozveselil – dokonce jsem i tlumeně štěkl. Portýr Contessu pozdravil, ta ho ale minula bez povšimnutí. Noc bez hraběte jí samozřejmě na náladě nepřidala. Chvěl jsem se po celém těle. V duchu jsem děkoval paní, že se mnou má soucit a donesla mě až do parku. Opatrně mě postavila do měkké trávy a já jsem ucítil slabou vůni tabáku.

Otočil jsem se. Za stánkem pouličního prodavače se schovával Conte. Nerozuměl jsem tomu. Pán si ovšem počínal podivně už od chvíle, kdy jsem mu ukradl dezert Mont Blanc. Nebyl v jednoduché situaci. Vždyť se musel vypořádávat s faktem, že v jeho životě figurují dvě ženy. A bude se muset rozhodnout. Donna Rosa, nebo Contessa. Byl to zkušený hráč, a jistě si poradí.

Zajímalo mě, jestli tady má schůzku s Donnou Rosou. Nebo že by přišel poprosit Contessu, aby se vrátila? Nezáleželo mi na tom. Hrozně mě bolel žaludek. Hrabě se octl za skupinou školáků a já jsem obrátil pozornost ke svým záležitostem. Na světě jsou přece důležitější věci než on.

Zaujala mě čerstvá stopa neznámého psa. Ranní povinnosti mě na chvíli rozptýlily. Vydal jsem se přes park, Contessa se držela blízko za mnou. Potom, když jsem se nabažil inspirativních vůní, jsem se znovu zamyslel nad tím, co mě potkalo.

Byli jsme už na odchodu, a hrabě se stále krčil kdesi vzadu. Sledoval nás z dostatečné vzdálenosti, aby si ho Contessa mezi jinými návštěvníky parku nevšimla. Bylo mi to jedno. Potýkal jsem se s čím dál úpornější bolestí. Už jsem nemohl dál, ale Contessa mě konejšivě pobídla: *„Vieni, caro mio."*

Laskavý tón jejího hlasu mi na okamžik dodal sílu. Pak mě ale přepadla tak krutá bolest, že jsem se nedoštrachal ani na trávník a svalil se na ostrém štěrku.

Nemohl jsem vstát. Tento nečekaný zvrat Contessu vyděsil. Klekla si a teplou rukou v rukavici mě hladila po boku. Zamžoural jsem na ni. Promlouvala ke mně sladkým hlasem, jakým mě obvykle ponoukala, abych si vyskočil na klín. Dál jsem to nevydržel. Víčka se mi zachvěla a zplihla. Zasténal jsem a Contessa mě vzala do náruče a schovala

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.